

Giới thiệu Hành Trình Tránh Thịt

Truyện Hành Trình Tránh Thịt của tác giả Tương Linh Cổ Sắt thuộc thể loại NP, hệ thống, mau xuyên, H. Nhạc Hải Sanh từ trong mơ màng tình dậy, mắt còn chưa mở to đã thấy hạ thân một mảnh khác thường.

Nhạc Hải Sanh hai mươi tư tuổi vẫn là một nữ nhân đơn thuần, hoàn cảnh trong sạch, chưa từng bước chân vào quán bar, hộp đêm nửa bước, cô cùng Lý Hành nói chuyện yêu đương hơn hai năm. Nhạc Hải Sanh cùng Lý Hành qua lại hơn hai năm, kích tình ban đầu đã sớm phai nhạt. Họ là trái ngang của tình yêu.

Giữa họ sẽ tiếp diễn như thế nào. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Em trai (1)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Nhạc Hải Sanh từ trong mơ màng tình dậy, mắt còn chưa mở to đã thấy hạ thân một mảnh khác thường.

Nằm ở trên giường, một cổ nóng bỏng khuôn ngực dán trên lưng cô. Một bên đùi bị nâng lên gác trên khuỷu tay của người đàn ông, cô cảm nhận được lửa nóng cơn thịt bên trong mật huyết của mình từ từ co rúm.

Gần đây vị hôn phu của cô - Lý Hành luôn phải tăng ca, lúc về đến nhà thì cô đã ngủ. Nhưng nhu cầu của Lý Hành tương đối mãnh liệt, cô đã quen với việc bị anh làm cho tỉnh. Cho nên lúc này cô cũng không làm ra động tác kháng cự. Mà người đàn ông phía sau khi biết cô tỉnh, lập tức đẩy nhanh tiết tấu, hung hăng đụng lấy mông cô, mỗi lần đều vào đến tận cùng hoa huyết.

Nhạc Hải Sanh cùng Lý Hành qua lại hơn hai năm, kích tình ban đầu đã sớm phai nhạt, lúc làm tình cả hai đều rất bình tĩnh, chưa từng hưởng qua loại dòn dập thô bạo đối đãi như hiện tại.

Cứng rắn cơn thịt một lần lại một lần vùi sâu vào huyết động, lúc rút ra chỉ chừa lại một phần qui đầu, hai viên nang đại đập mạnh vào hai cánh hoa đã sớm sưng đỏ.

Cô che lại miệng nhỏ, cố gắng đè xuống tiếng trên rì của chính mình. Nơi đây là phòng trọ cho thuê, hiệu quả cách âm cực kì kém, cô cũng không muốn bị người khác nghe thấy.

Thế nhưng người phía sau dường như không vui, một tay hấn chế trụ cổ tay cô, tay còn lại khẽ vuốt ve tuyết trắng dải tai, nhẹ nói:

“Đừng kìm nén chính mình, em muốn nghe thanh âm của chị...”

Giọng nói này phi thường dễ nghe, thanh thanh lại khàn khàn, mang đậm hơi thở của dục vọng. Nhạc Hải Sanh từ trong kinh hãi rồi cuộc cũng kéo về lý trí, cơ thể theo bản năng căng cứng, mật huyết gất gao xoắn lấy cực đại cơn thịt.

Nam nhân phía sau như hít phải một đạo khí lạnh, ở trong cơ thể cô dừng lại động tác. Nhạc Hải Sanh muốn xoay người, lại bị người nọ áp chế, hấn hỗn hèn nói: “Chị, kẹp chặt như vậy là có ý gì? Em thiếu chút nữa liền bắn...”

Ai là chị của người? Người rồi cuộc là ai? Nhạc Hải Sanh đang muốn gào thét ra tiếng, chỗ sâu bên trong bị hung hăng va chạm, bị đụng hèn cũng muốn văng ra ngoài, cuối cùng chỉ có thể há miệng không nói nổi thành lời.

Này là tình huống gì đây!!

Thân thể lần nữa bị nhồi cảm, đối phương dường như rất hiểu rõ những điểm nhạy cảm trên người cô, mỗi một lần đều đâm thật chuẩn xác.

Nhạc Hải Sanh căn bản không thể nào tiếp nhận nổi như vậy mãnh liệt làm tình, theo động tác của hấn xụi lơ, vừa thả lỏng lại xoắn thật nhanh, trong đầu một mảnh trống rỗng, chỉ biết thuận theo người nọ chìm nổi trong biển dục vọng.

Ngay tại thời điểm cô sắp đạt được cao trào, nam nhân bỗng nhiên yên lặng, cứ như vậy dừng lại động tác bên trong cơ thể cô. Nhạc Hải Sanh kẹp chặt lấy cơn thịt, huyết mềm mấp máy hút lấy cực đại, sau đó cô mới phát giác có điều không ổn.

Cô cố gắng đè nén chính mình trống rỗng cảm giác, hoạt động cái mông muốn rời đi cơn thịt, một bên quay đầu, thờ hồng học mở miệng:

“ Cậu... Cậu là ai?”

Hết chương 01

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Em trai (2)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Nhạc Hải Sanh hai mươi tư tuổi vẫn là một nữ nhân đơn thuần, hoàn cảnh trong sạch, chưa từng bước chân vào quán bar, hộp đêm nửa bước, cô cùng Lý Hành nói chuyện yêu đương hơn hai năm, từ sau đính hôn mới nảy sinh quan hệ tình dục.

Cô chưa từng nghĩ đến hoàn cảnh chính mình mật huyết lại đi hàm chứa côn thịt của một nam nhân xa lạ, còn mở miệng hỏi hán là ai.

Đây thật là một tình huống đáng xấu hổ!

Thẹn thùng khiến cơ thể phi thường mẫn cảm, lúc côn thịt đi ra không khỏi ma sát vách tường làm cho cô không tránh khỏi một trận run rẩy. Thịt mềm phảng phất như muốn hảo hảo hấp chặt côn thịt, lưu luyến không rời.

Lúc côn thịt sắp rời khỏi hoàn toàn hoa huyết, đối phương đột nhiên chế trụ thất lưng mảnh khảnh của cô, dùng sức cắn xuống tận đáy, sau đó xoay người, đem cô áp chế dưới thân.

Nhạc Hải Sanh ngốc trệ, lẳng lẳng nhìn nam tử trước mặt.

Đây là một thiếu niên trẻ tuổi, thoát nhìn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi. Diện mạo xinh đẹp, không có nửa điểm son phấn, lại giống như một thiếu niên thích chơi bóng rổ.

Nhưng lúc này, lông mày thiếu niên nhíu lại, trong mắt hàm chứa tức giận, lạnh lùng nhìn về mặt mờ mịt của cô.

“ Vậy chị nghĩ em là ai?” Thiếu niên cười lạnh hỏi.

“...” Nhạc Hải Sanh ngây ngốc nhìn đèn thủy tinh xa hoa treo trên trần nhà.

Đây đâu phải là căn phòng cho thuê của cô!! Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Thấy cô chậm chạp không trả lời, hán ý trên mặt thiếu niên ngày càng sâu. Hán cười lạnh, không để ý để côn thịt đang bành trướng trong cơ thể cô, cúi đầu xuống hôn lên môi người bên dưới.

Ôn nhuận cánh môi bị hán trần trọc ngậm lấy, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất cạy mở hàm răng đang khép chặt, cùng đầu lưỡi của cô dây dưa quấn quýt.

Cảm giác giống như mình đang bị thô bạo cưỡng hôn, Nhạc Hải Sanh thật sự không biết làm sao mới phải, mà tay thiếu niên lúc này đã dò xuống đỉnh tuyết trắng, khẽ vân vê hai đoá hồng mai.

“ Ân...” Tê dại khoái cảm từ nụ hoa truyền đến, Nhạc Hải Sanh như từ trong mộng tỉnh dậy, âm thanh vụn vặt bị môi thiếu niên bịt kín, chỉ có thể đưa hai tay đặt trên ngực hán dụng sức đẩy.

Ai ngờ thoát nhìn thiếu niên có chút yếu nhược nhưng khí lực lại rất lớn, một bàn tay nắm lấy hai tay cô đặt trên đỉnh đầu, mà tay còn lại đã đi xuống nơi giao hợp của hai người, đè xuống viên tiểu đậu đỏ giữa hai cánh hoa.

“ Ngõ...” Nhạc Hải Sanh thân thể chấn động, nhìn không được vận vẹo, muốn thoát khỏi tay thiếu niên. Mà hán lại không cho cô được như ý, ngón tay lần xuống hạ thân cô tiếp tục xoa nắn khiến cho Nhạc Hải Sanh tứ chi bách hài co giật như có dòng điện chạy qua, thoải mái đến mười ngón chân đều cong lên.

Cô chưa từng trải qua khoái cảm mãnh liệt như vậy, thần trí hoảng loạn vô cùng. Thế nhưng đối phương vẫn không chịu bỏ qua, từng trận khoái cảm kéo đến cuộn cuộn như nước triều dâng, tất cả đều hội tụ tại nơi thật sâu kết hợp. Mặc dù bị thật lớn côn thịt nhồi tràn đầy u huyết, thế nhưng vẫn chưa đủ, cô muốn càng nhiều, càng nhiều hơn nữa khoái lạc.

Cảm thấy vách tường thịt bốn phương tám hướng siết chặt lấy phân thân của mình, giống như có hàng vạn cái miệng nhỏ không ngừng dục huyệt, thiếu

niên chậm rãi rời khỏi môi cô, ghé vào bên tai trắng nõn, khẽ nói:

“Chị, nhớ kỹ người hiện tại đang sắp chị đâm huyết, là em, Lâm Hải Sinh.”

Lâm Hải Sinh!

Ba chữ này như đạo thiên lôi đánh vào đầu cô khiến Nhạc Hải Sanh bỗng chốc sững sờ.

Đây không phải là nam chính trong cuốn tiểu thuyết cô vừa đọc sao?

Hết chương 02

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Em trai (3)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Nhạc Hải Sanh ngửa mặt nằm trên giường lớn, bị thiếu niên cao gầy dùng sức đặt bên dưới, hai chân thon dài kẹp lấy eo hắn. Hắn hai tay chống trên giường, hạ thân vẫn không ngừng luật động, ánh mắt gao nhìn khuôn mặt cô.

Cô sớm đã từ bỏ giấy dựa cùng phản kháng, hai mắt luôn nhắm chặt, tùy ý thiếu niên vô độ đòi hỏi.

Tuy thiếu niên còn chưa trưởng thành, nhưng kỹ xảo làm tình lại vô cùng cao siêu. Nhạc Hải Sanh chỉ cảm thấy mình sắp bị hoà tan thành một bãi xuân thủy, vô lực phản kháng, chỉ có thể đưa tay che chính mình miệng nhỏ, không cho tiếng rên rỉ tràn ra bên ngoài.

Cô biết mình đã có vị hôn phu, không thể để người khác tiến vào nơi tư mật, chỉ là khi cô có ý đồ phản kháng đã nhanh chóng bị dập tắt, chẳng những thế còn bị đối phương đùa bỡn một phen.

Bất lực, cô chỉ có thể đè nén bản năng sinh lý, không muốn để cho hắn biết cô bị đâm đến không chịu nổi.

Loại cảm giác này tương đối xa lạ với cô. Lý Hành lớn hơn cô năm tuổi, vẫn luôn đối cô săn sóc thương yêu, mỗi lần làm tình đều ôn nhu khắc chế, thoải mái mà nhẹ nhàng. Nào giống như thế này thật lớn khoái cảm. Hiện tại nằm bên dưới thiếu niên, cô chỉ cảm thấy đối phương một mực cắm vào thật sâu bên trong cô, mỗi một lần trườn sát lại mang đến thật nhiều vui thích.

Cô nhắm nghiền hai mắt, mi thanh mục tú nhú chặt, biểu tình như thống khổ lại vui sướng, lộ ra hai mảnh hồng nhuận gò má, cánh tay trắng nõn đưa ra, từng tiếng rên rỉ thật sâu bị đè nén nơi cổ họng.

Thiếu niên nhếch môi lộ ra ác liệt tươi cười, bỗng nhiên cầm lấy tuyết trắng chân dài đặt hai bên vai, đem cơ thể mềm mại của cô gập lại, kiểu đòn thật cao năng lên.

Tư thế này làm cho côn thịt vừa vào cửa lại thật sâu cắm đi vào, đâm vào tận tử cung. Nhạc Hải Sanh bị đâm đến mức muốn ngừng thở, hét lên một tiếng rồi mờ mắt, lập tức nhìn thấy hai người tương liên hạ thế.

Âm hộ nữ nhân trắng nõn chỉ lura thừa vài sợi lông mao, vừa mềm mại lại đầy đặn. Cửa mình hồng nhạt bị côn thịt nong ra tạo thành một cái vòng tròn tròn, bên trên là cơ bụng rắn chắc cùng xương quai xanh gợi cảm của nam nhân.

Thiếu niên đè lại cái gáy của cô, khiến cô nhìn rõ nơi cô cùng hắn giao hợp tính khí, đồng thời cũng xuất lực bắt đầu trườn cắm.

Côn thịt thiếu niên vẫn chưa cắm vào hết, lộ ra một đoạn hồng nhạt bị Nhạc Hải Sanh dịch tình thấm ướt. Khi côn thịt hắn rút ra, mật dịch bị ngăn trong động chậm rãi chảy ướt sũng đan bên dưới.

Cảnh tượng dâm mỹ này Nhạc Hải Sanh vừa nhìn đã muốn tìm đập chân run, cái gáy bị thiếu niên đè xuống khi có thể dòi đi tầm mắt, ngây ngốc nhìn hắn rời khỏi chính mình huyết động. Trong âm huyết bỗng chốc trở nên ngứa ngáy trống rỗng, thịt huyết đói khát nấp máy, hai cánh hoa trướng lên khát vọng bị thật to côn thịt tiếp tục sáp nhập.

Thiếu niên không có ý định cắm đi vào, chỉ nắm lấy qui đầu mà cọ xát bên ngoài cửa huyết. Nhạc Hải Sanh khó nhịn cong người, hoa huyết đưa ra càng gần, bỗng chốc cô bừng tỉnh, xấu hổ lui ra phía sau.

“Chị luôn không thành thật... Rõ ràng là một thân dâm đảng như vậy..”

Thiếu niên bỗng cười thành tiếng, tay khẽ gầy hạt châu gỗ lên nơi tư mật, vừa lòng nghe thanh âm đau đớn của cô vang lên. Đè nén dã thú ham muốn bộc phát, hắn tiếp tục nắm lấy côn thịt ma sát huyết nhỏ, ngẫu nhiên trượt vào phần đầu sau đó nhanh chóng rút ra, mà cô gái dưới thân cũng đã chịu đủ dày vò, tuyết trắng răng nanh lưu lại môi dưới thật sâu vết cắn, giữa dục vọng và lý trí đã không còn phân biệt được rõ ràng.

“Chị cũng đừng mong chống cự, chị rõ ràng rất muốn được em đại côn thịt sáp đi vào..” Thiếu niên đột nhiên dùng hai ngón tay chọc vào hoa huyết của Nhạc Hải Sanh lộng hai cái, kéo ra trong suốt dịch nhờn.

“Ngay cả ngón tay cũng muốn siết thật nhanh, có phải hay không muốn một cái lớn hơn chọc vào..?”

Nhạc Hải Sanh che mặt, nước nỡ như một chú mèo con.

Thiếu niên sừng sốt, cho rằng mình làm quá mức, hắn duỗi tay nắm chặt eo mảnh khảnh, dùng sức trầm mình xuống.

Bởi vì mật dịch lan tràn, dương vật của hắn không trở ngại tiến vào hoa huyết. Hai cánh hoa ướt át một tác lại một tác đem toàn bộ của hắn nuốt hết. Thời điểm cực đại đi vào thật sâu âm đạo, hai người đều phát ra thỏa mãn rên rỉ.

Thiếu niên cúi người hôn lên môi đỏ mọng của cô gái, cũng không để cô tiếp tục chịu đựng dày vò, hắn trầm mình xuống thật nhanh tiến công chiếm đóng. Xương mu mạnh bạo va vào kiêu đồn đầy đặn, nang đại nặng nề đập vào hai phiến âm thần, hắn hoàn toàn bỏ qua tất cả kỹ xảo mình có được, chỉ chuyên chú dụng toàn lực làm cô thỏa mãn.

Nhạc Hải Sanh mất đi năng lực khống chế, ôm lấy bả vai thiếu niên, đồng dạng cùng hắn rên rỉ thét chói tai. Chỉ giống như bị lũ càn quét, không ngừng đánh úp.

Đúng lúc tình dịch thiếu niên phun trào trong cơ thể, bên tai Nhạc Hải Sanh liền vang lên âm thanh.

[Nhiệm vụ ‘Bảo vệ trinh tiết’ người chơi số 0732 thất bại, không thể khôi phục nguyên điểm. Mở ra nhiệm vụ thứ hai, nhiệm vụ tên là ‘Sưu tầm tem nữ vương’, người chơi số 0732 phải giao hợp với 7 ‘nhân vật nam tính’ trong thế giới này mới xem là hoàn thành nhiệm vụ]

Hết chương 03

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Em trai (4)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Trong bóng tối, Lâm Hải Sanh được thiếu niên ôm lấy, nhu thuận tựa vào lồng ngực hắn.

Thiếu niên đã ngủ, tuy rằng rất mệt mỏi nhưng tinh thần hoảng loạn cùng những suy nghĩ miên man khiến cô khó lòng đi vào giấc ngủ.

Nhạc Hải Sanh xuất thân từ một gia đình gia giáo, từ nhỏ đã được nghiêm khắc dạy dỗ, đối với bên ngoài đơn thuần không hiểu sự tình.

“Kiều thế thế thân của tổng giám đốc “ là quyền ngôn tình đầu tiên cô đọc, cũng là lần đầu cô nhận thức được việc mây mưa hoá ra là như thế nào.

Đây là một cuốn tiểu thuyết có nội dung máu cho điển hình: Điền Y Y vốn là một nhân viên bình thường một hôm vô tình đụng phải tổng giám đốc trong thang máy chuyên dụng, cũng chính là Lâm Hải Sinh, ngay hôm đó liền thăng chức trở thành thư kí tổng giám đốc. Lâm Hải Sinh ngoại hình anh tuấn xuất sắc, năng lực trác tuyệt lại không gần nữ sắc nên được vô số nữ nhân ca tụng là người đàn ông độc thân hoàng kim. Hắn từ trước đến nay đối với nữ nhân đều luôn lạnh nhạt vô tình, nhưng đối với Điền Y Y lại nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu, ngoan ngoãn phục tùng, thâm tình đối đãi.

Điền Y Y rất nhanh bị hắn nhiệt tình theo đuổi đánh gục, hai người sau khi kết giao liền cùng nhau chung sống. Nhưng là, sau này Điền Y Y chậm rãi phát hiện, Lâm Hải Sinh có một căn phòng bí mật, là nơi ở của chị gái kẻ mẫu không cùng huyết thống với hắn - Lâm Hải Sanh.

Điền Y Y một lần vô tình gặp gỡ Lâm Hải Sanh mới phát hiện dung mạo hai người có đến tám phần tương tự! Nàng hỏi Lâm quản gia mới hiểu được nàng bất quá chỉ là một thể thân của Lâm Hải Sanh mà thôi.

Điền Y Y vô cùng thống khổ, muốn rời khỏi Lâm Hải Sinh lại bị hắn giam cầm. Thừa dịp Lâm Hải Sinh đi dự tiệc cưới của Lâm Hải Sanh, dưới sự trợ giúp của quản gia nàng mới thoát khỏi Lâm gia. Nàng đi tìm trú ẩn hàng xóm năm xưa nương nhờ rồi cùng hắn xuất ngoại, không bao lâu sau nàng mới phát hiện mình có đứa nhỏ của Lâm Hải Sinh.

Nội dung kịch bản tiếp theo không cần phải bàn cãi, vài năm sau Điền Y Y mang theo đứa bé trở về liền trùng hợp gặp lại Lâm Hải Sinh, trải qua vô vàn mẩu chó sòng gió, hai người bọn họ lại tương phùng, cả nhà đoàn viên.

Nhạc Hải Sanh nhớ lại một ít nội dung tiểu thuyết, chẳng qua người bên trong tên có chút giống cô nên cô cũng không quên. Đêm qua đọc sách vô tình ngủ quên, thế nào khi tỉnh dậy mới biết xuyên vào sách chứ.

Còn trở thành chị gái của nam chính trong sách, Lâm Hải Sanh.

Mở đầu tình tiết của tiểu thuyết, Lâm Hải Sanh đã mười hai tuổi, mà lúc này mới chỉ có mười bảy. Xem ra cô xuyên vào thời điểm trước khi nội dung vở kịch bắt đầu.

Trong sách cũng không có nhắc đến chuyện trước đó, nhưng có đề cập qua việc Lâm Hải Sinh thời niên thiếu ái mộ chị gái của mình, nhưng cô không hề biết rằng hai người này cư nhiên nảy sinh quan hệ.

Mà cô lại cố tình xuyên vào trứng chị gái của hắn, vừa rồi còn cùng hắn lăn qua lăn lại trên giường.

Chưa tính đến việc cô không hề cự tuyệt, còn bị thiếu niên so với mình nhỏ hơn bảy tuổi làm đến rối tinh rối mù.

Việc này khiến cô sinh ra một loại cảm giác thất đức không nói thành lời!

Không, đây chỉ là một quyển tiểu thuyết, căn bản không phải sự thật. Nhạc Hải Sanh cố gắng thuyết phục chính mình, trong đầu bắt đầu nghĩ đến việc làm thế nào để quay lại thế giới thực. Không biết là dạng gì đồ vật lại muốn chọn cô trở thành người chơi nhưng dựa vào vài câu ngắn ngủi của “nó”, cô ở nơi này để hoàn thành nhiệm vụ. Đầu tiên là phải bảo vệ thật tốt trình tiết, nếu thành công có thể quay về thế giới thực. Bất quá mới đây cô bị Lâm Hải Sanh làm cho nhiệm vụ thất bại hoàn toàn. Như vậy cô phải theo lời “nó” tiếp tục tiến hành nhiệm vụ thứ hai, cùng giao hoan với bảy nam nhân vật có trong truyện mới có thể bước sang thế giới thứ hai. Cái quái gì đang xảy ra vậy?

Nhưng nếu như cô ngay cả nhiệm vụ thứ hai cũng không hoàn thành, có khi nào cô sẽ bị “nó” hành hạ đến chết hay không?

Nhạc Hải Sanh tuyệt không muốn chết.

Tuy rằng việc cùng nam nhân xa lạ không phải Lý Hành làm tình này khiến cô vừa cảm thấy hoang đường vừa cảm thấy thẹn nhưng... đây không phải chỉ là thế giới trong sách hay sao? Cô sẽ xem đây chỉ là một trò chơi H thôi, không phải lo ngại, với lại thân thể này cũng không phải của cô. Xong chuyện thì cứ xem như mình mơ một giấc mộng xuân.

Nhạc Hải Sanh hạ quyết tâm!

Hết chương 04.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Em trai (5)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Ánh nắng ban mai trong trẻo xuyên qua ô cửa chiếu sáng cả căn phòng.

Nhạc Hải Sanh yếu ớt hừ một tiếng, từ từ tỉnh giấc.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy một đầu tóc đen chôn trước ngực mình, một đóa hồng anh trên đỉnh tuyết trắng bị đầu lưỡi mát lầy liếm láp, mà bên còn lại bị ngón tay linh hoạt của người đàn ông tinh tế chơi đùa.

Nhạc Hải Sanh cảm giác như có một dòng điện lưu chạy khắp thân thể, không kìm được run rẩy.

Mà thiếu niên từ trong ngực cô ngẩng đầu lên, hướng cô lộ ra một cái sáng lạn tươi cười, thoạt nhìn tựa như vàng dương buổi sáng sớm.

Nếu bỏ qua việc hắn đang ngậm lấy nụ hoa cô cười nói, cảnh tượng này quả thật rất đẹp mắt.

Nhạc Hải Sanh có chút không thích ứng được với hoàn cảnh như vậy. Ở trong tâm trí của cô, thiếu niên mười bảy tuổi vẫn còn là một đứa nhỏ, mà thân thể cô lại bị một đứa nhỏ ăn sạch không còn một mẩu.

Tuy rằng sự thật là hấn đơn phương hành động, nhưng trong lòng Nhạc Hải Sanh vẫn dâng lên mặc cảm tội lỗi.

Thiếu niên nhìn chăm chăm vào mắt cô nhả ra nụ hoa đỏ hồng bị hút đến sưng đỏ, hấn tràn đầy sinh lực kêu: “Chị, buổi sáng tốt lành...”

Nhạc Hải Sanh hoàn toàn không dám nhìn thẳng, chỉ có thể cúi cái đầu thật thấp, giãy dụa muốn đứng lên.

Thế nhưng vẫn bị thiếu niên trấn áp.

Thiếu niên không biết học ở đâu ra những chiêu trò xấu xa làm cô như muốn tan chảy thành một bãi xuân thủy. Cô nghĩ rằng tối hôm qua dù sao cũng đã làm một lần, cho dù muốn cự tuyệt cũng không thể, cô đành từ chối qua loa tượng trưng vài cái, liền xui lợ mặc hấn làm gì thì làm.

Cũng may thiếu niên không giống như hôm qua, hấn rất thức thời rút ngắn đi thời gian. Mỗi lần hấn xâm lược chính là mãnh liệt đâm vào rút ra, có khi đỉnh đến sâu tận cùng bên trong hoa huyết. Bị hấn tấn công thô bạo như vậy Nhạc Hải Sanh cũng khó kìm ném chính mình, chỉ có thể ôm lấy cổ hấn không ngừng khóc nức nở cầu xin, chỉ dựa vào hấn vài lần đâm chọc đã đưa cô lên cao trào hai lần.

Cô cố gắng hút lấy từng ngụm từng ngụm dưỡng khí, đôi mắt đẹp khẽ khép hờ, nhìn thiếu niên rút dương vật ra khỏi cơ thể mình theo đó mang ra một lượng lớn dịch tràn ướt đệm giường. Dương vật vẫn cao cao ngẩng đầu không có dấu hiệu mềm xuống, hấn cứ như vậy tràn trề tiến vào bên trong phòng tắm.

Lúc hấn đi ra ngoài đã khoác lên người đồng phục chính tề, bộ dáng mỉm cười cùng với học sinh trung học không có gì là bất đồng.

Nhạc Hải Sanh vô thức nhìn xuống đũng quần của hấn, phát hiện chỗ kia vẫn đang phồng to muốn chui ra ngoài. Thiếu niên theo ánh mắt cô nhìn xuống, hiểu rõ cười nói:

“Không quan hệ, lát nữa tự nhiên sẽ trở lại bình thường.”

Nhạc Hải Sanh ôm chần ngồi trên giường có chút ngây ngốc nhìn đáng vẻ của hấn, thiếu niên đi đến bên giường, cúi đầu hôn lên môi cánh hoa của cô.

“Lát nữa em còn phải đến trường, bắt buộc đi phải đi thôi. Nếu chị còn muốn, buổi chiều em sẽ tiếp tục thỏa mãn chị...”

Mười mấy tuổi hấn vẫn còn phải đến trường hướng hồ Lâm gia quản giáo rất nghiêm khắc, yêu cầu đứa nhỏ phải xuất sắc hơn người. Trong sách cũng có nói qua Lâm Hải Sinh từ nhỏ đã đạt được nhiều thành tích trong học tập trên nhiều lĩnh vực. Ở trường như thế nào là một học sinh tốt hiếm có, về đến nhà lại là biến thành một tên cầm thú, điều này quả thật rất kì quái.

Trong sách có nói mối tình đầu của Lâm Hải Sinh chính là chị gái của mình nhưng không hề nói nguyên nhân hai người xảy ra quan hệ tình dục. Hơn nữa nhìn biểu hiện của Lâm Hải Sanh, cô ấy cũng không phải tình nguyện.

Thật sự là một vấn đề nan giải nha!

Sau khi thiếu niên đi ra ngoài lại có tiếng học cửa vang lên, Nhạc Hải Sanh theo bản năng kéo chăn lên che trước ngực. Mà người kia cơ hồ chỉ gõ cửa tượng trưng, không đợi cô phản ứng liền đẩy cửa đi vào.

Người tới một thân quần áo màu đen của quản gia, cách ăn mặc có phần giống Sébastien trong Hắc quản gia, nho nhã lễ độ, lộ ra một cổ hơi thở cấm dục (U: chắc cấm dục -.-). Xem ra ước chừng cũng trên dưới ba mươi tuổi. Người nọ hướng Nhạc Hải Sanh cúi đầu.

“Tiểu thư, buổi sáng tốt lành.”

“...” Nhạc Hải Sanh nhớ đến đây có lẽ là Lâm quản gia đồng thời cũng là Lâm gia nô bộc - Lâm Dục.

Đột nhiên trong đầu cô thoáng qua âm thanh của “hó”: phải hoàn thành tính giao với bảy nam nhân vật trong kịch bản mới có thể đến thế giới tiếp theo.

Hết chương 05.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Quản Gia (1)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Cô gái ngồi trên giường dùng chăn che lấy cơ thể lộ lợ, trên người đầy rẫy những dấu hồng ngân, đệm giường hỗn độn, còn có mùi hương đậm mỵ

thoang thoảng, nhìn vào liền biết nơi này đã từng xảy ra chuyện gì.

Mặc dù biết đây là quan hệ tỷ đệ không cùng huyết thống, Lâm Dục ngay cả lông mi cũng không hề động đậy, mặt lạnh như tiền, hần bình tĩnh đi đến bên giường, thân thủ kéo xuống tấm chăn đang đắp trên người Nhạc Hải Sanh.

Nhạc Hải Sanh theo bản năng lấy hai tay che cảnh xuân trước ngực mình, lại quên mất phải che đậy Hạ thân trần trụi. Lâm Dục nhìn thoảng qua tiểu huyết bị chọc đến thâm bên trong, nhũ mầu cúi người đem cô gái bế lên.

“A” Thân thể đột nhiên nhẹ nhàng, Nhạc Hải Sanh kinh hô thành tiếng, hai tay lập tức vòng quay cổ Lâm Dục đề phòng chính mình té xuống.

Lâm Dục ôm cô đi đến phòng tắm, Nhạc Hải Sanh muốn giãy đi xuống nhưng là lo lắng đến việc Lâm Dục cũng là một trong những nam nhân vật có trong truyện, cuối cùng đề xuống ý nghĩ của mình, nghĩ hoặc nhìn hần đem cô ôm đến ngồi trên bồn cầu.

“Sau khi làm tình, nước tiểu có thể làm ảnh hưởng đến hệ thống tiết niệu, tiểu thư phải chú ý bảo vệ cơ thể của mình.” Hần nói một câu rồi xoay người xả nước vào bồn tắm, thử độ ấm, sau đó mới tiếp tục nói.

“Cơ thể nữ nhân phải đặc biệt chăm sóc thật tốt, tiểu thư nên nhớ kĩ, sau khi làm tình nhất định phải vệ sinh thân thể, đem tinh dịch rửa sạch như thế mới khỏe mạnh.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Hải Sanh đỏ bừng như phát sốt, vì cái gì hần có thể nói loại chuyện xấu hổ này một cách bình tĩnh như vậy? Lại có thể nói chuyện cứ như mình là một bác sĩ phụ khoa?

Danh môn quý tộc quản gia ngay cả chuyện này cũng phải quản ư? Xin thứ lỗi cho cô chi là một thường dân, chuyện này quả thực rất hiếm có.

Cô không biết rằng phạm trù phục vụ của Lâm Dục quản gia lại là chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Lâm Dục hướng Nhạc Hải Sanh gạt gạt đầu, xoay người rời khỏi phòng tắm, bắt tay vào dọn dẹp căn phòng.

Hần mở ra cửa sổ để làm nhặt bớt mùi vị hoan ái, đổi một cái ga giường mới tinh thay cho cái cũ đã dính đầy tinh dịch và mật nước, nhặt lên những vật lay dính trên mặt đất vứt vào bên trong sọt rác.

Hần là người trông nom cả Lâm trạch, trên dưới Lâm gia chuyện gì cũng không thể qua nổi ánh mắt hần. Bắt đầu từ lúc thiếu gia lần đầu mộng tỉnh, ánh mắt thiếu gia nhìn tiểu thư đã bắt đầu thay đổi. Từ tình cảm em trai đối với chị gái lại biến thành lại biến thành nam nhân mê luyến đối với nữ nhân, mỗi lần thiếu gia thủ dâm đều tưởng tượng mình với tiểu thư một chỗ.

Nhịn đủ bốn năm, sau khi tiểu thư cùng Hạ gia công tử làm lễ đính hôn, thiếu gia rốt cuộc cũng không thể kìm chế được dục vọng của chính mình.

Tối hôm qua thiếu gia phân phó hần chuẩn bị một chai rượu vang đỏ, hần cũng biết thiếu gia đang muốn xuống tay với tiểu thư. Tiểu thư tửu lượng cực kì yếu, một ly đã đủ khiến cô bất tỉnh nhân sự.

Lâm Dục không hề để ý, làm quản gia của nhà họ Lâm, chức trách của hần là quản lý người hầu, dọn dẹp nhà cửa, phục vụ chủ nhân. Thiếu gia là con trai duy nhất của lão gia, tương lai là người kế thừa Lâm gia, Lâm Hải Sinh đương nhiên là đối tượng hần phải trung thành, đối với Nhạc Hải Sanh chỉ có thể mắt nhắm mắt mở hướng hồ cô cũng không phải huyết mạch của nhà họ Lâm.

Quả nhiên, cả đêm thiếu gia không có rời khỏi phòng của tiểu thư, có lẽ kế hoạch đã thành công. Sau đó hần liền chủ động đi vào sửa sang lại phòng ốc, dọn dẹp phòng, bình thường đều là công việc của người hầu, quản gia như hần chỉ việc phân công an bài mọi chuyện là đủ. Nhưng dù sao trên danh nghĩa, thiếu gia cùng tiểu thư vẫn là chị em, lúc này không thể sai người hầu dọn dẹp, vẫn là phải đích thân hần ra tay, tránh cho lời ra tiếng vào không cần thiết.

Sau khi sửa sang thật tốt căn phòng, hần lại bước vào phòng tắm, thấy Nhạc Hải Sanh vẫn ngồi trên bồn cầu ngẩn người như cũ.

Suy nghĩ, hần mở miệng hỏi: “Tiểu thư không biết cách rửa sạch sao? Thật có lỗi, tôi quên mất cô là lần đầu tiên, không biết cũng là chuyện hiển nhiên. Tôi thay cô làm một lần, về sau cô có thể học theo tự mình xử lý.” Nói xong hần động thủ cởi đi tây trang, tùy ý đặt trên bồn rửa, sau đó vén lên cổ tay, dùng nước rửa tay đem hai tay mình làm sạch, sau đó mới hướng Nhạc Hải Sanh đi tới.

Khi cởi ra áo khoác, sơ mi mỏng manh không thể nào che đi được cơ thể cường tráng của hần. Khuôn mặt Nhạc Hải Sanh đỏ bừng, nhìn hần đem chính mình ôm lấy. Cô ngồi đưa lưng về phía bộ ngực của hần, kiểu ngồi rất giống tiểu hài tử muốn đi tè.

Lâm Dục vẫn duy trì tư thế đó ôm cô, một tay luôn xuống mông cô để giảm đi trọng lực, tay kia tách hai chân cô sang hai bên, đẩy ra hai mảnh cánh hoa non mềm, ngón tay thon dài tiến vào mật huyết.

“Ấn...” Nhạc Hải Sanh cả người run lên, hai tay che mặt không dám nhìn, chỉ có thể cảm nhận ngón tay của hần đang càn quét bên trong đường đạo của mình. Trải qua một hồi mây mưa trước đó, hoa huyết dường như vẫn chưa thỏa mãn, thịt mềm bên trong đem ngón tay Lâm Dục siết chặt.

“Tiểu thư, thả lỏng một chút, tôi muốn đem tinh dịch bên trong móc đi ra.” Nhìn chăm chú vào cửa huyết phần hồng đang cắn nuốt ngón tay mình, Lâm Dục mặt vẫn không đổi sắc, biểu cảm bình tĩnh dị thường. Biểu tình này trong lòng cô tràn đầy nghi hoặc: chuyện này thật rất bình thường sao? Chẳng lẽ quản gia nhà giàu ngay cả việc xấu hổ này cũng phải phục vụ ư?

Mặc dù vậy, thân thể cô dường như rất quyến luyến ngón tay hần không muốn buông tha.

Lâm Dục thử đem ngón tay chọc vào sâu hơn mới phát hiện mị thịt như là giác hút, càng đâm càng hút. Lúc này hần mới buông tha ý định đào khoét, rút ra ngón tay đôi lại ấn mạnh vào hoa hạch đã sung huyết giữa hai chân cô, tinh tế nghiền nát.

“A” Nhạc Hải Sanh cả người chấn động, vội vờn tay ngăn lại hần động tác. Rất kì quái, một điểm bên trong cô được nhấn vào như vừa mở ra một cái chốt thần bí, cô liền mất đi khí lực, vô lực tựa vào lồng ngực rộng của Lâm Dục.

Mà bàn tay hư mềm của cô căn bản không thể nào ngăn được kiên định động tác của Lâm Dục, hần vẫn như cũ tại âm hạch của cô chậm rãi vuốt ve qua lại, tinh tế dày vò. Nhạc Hải Sanh hoàn toàn xụi lơ, hai chân mẫn cảm cảm thụ được khoái lạc do Lâm Dục mang đến. Nhạc Hải Sanh làm sao có thể chịu được loại khoái cảm chông chất này, hoa tâm không ngừng trào ra hoa dịch trong suốt đem ngón tay hần thấm ướt.

Ngón tay Lâm Dục khi làm chuyện này cực kì linh hoạt nhanh chóng đem cô loạn đến da đầu run lên. Khoái cảm cứ như thủy triều dồn dập lao đến, Nhạc Hải Sanh bất giác căng thẳng thân thể, hai tay cuộn chặt, cả người ngã về sau cảm thụ loại vui thích chết người này.

Nhưng mà khoái cảm không hề mất đi mà theo động tác Lâm Dục càng ngày càng tăng thêm, khiến sung sướng lan ra cả tứ chi bách hài của cô. Phòng tuyến và ý chửa cuối cùng cung bị ăn mòn, Nhạc Hải Sanh cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, nắm chặt tay Lâm Dục hét lên thành tiếng.

“A... Ân...Ân... Từ bỏ... Chịu không nổi.. Ô..ô” Dưới sự trêu chọc của ngón tay linh hoạt, Nhạc Hải Sanh chỉ còn biết rên rỉ. Đột nhiên cô liều mạng vịn vào cơ thể, sợ hãi hét lên.

“Không được... Mau dừng lại.. Tôi muốn đi tiểu.” Mà Lâm Dục mắt diếc tại ngơ tiếp tục chà đạp âm hạch thay cho câu trả lời.

Con đau trong phút chốc bị khoái cảm đánh thẳng tới óc, trong mật huyết, vách tường kịch liệt co rút, Nhạc Hải Sanh thét một tiếng chói tai, cánh hoa phấn nộn run rẩy phun ra một cổ âm dịch trong suốt, chảy xuống sàn phòng tắm.

“...Đây là... đi tiểu sao?” Nhạc Hải Sanh không còn nửa phần khí lực, chỉ có thể yếu ớt tựa vào lồng ngực Lâm Dục. Cô kinh ngạc nhìn bãi nước đọng trên nền đá, bất giác mở to hai mắt. Là một người đã trưởng thành, thể nhưng cô lại...đi tiểu?

Phía sau truyền đến âm thanh bình tĩnh: “Không sai, chính là triều phun. Tiểu thư vừa làm chuyện nam nữ, tuy rằng thiếu gia từng xem qua rất nhiều bộ sách và cuộn phim, nhưng kinh nghiệm thực chiến cùng kĩ xảo còn không được tốt lắm. Tối hôm qua làm cho tiểu thư chịu khổ rồi.

Nhạc Hải Sanh “...”

Không, thiếu gia nhà anh kĩ xảo thật sự vô cùng tốt.

“Về sau thiếu gia sẽ dần dần tiến bộ, tiểu thư không cần lo lắng” Lâm Dục nói xong đem Nhạc Hải Sanh quay tới. Mà lúc này cô đã lâm vào trạng thái vô lực sau khi cao trào đi qua.

Quan sát đến vừa mới triều phun đã mang ra một phần tinh dịch bên trong Lâm Hải Sanh. Lâm Dục nhìn chăm chú, tiếp tục đem ngón tay lần nữa sát nhập mật huyết của cô. Trong mật huyết chất lỏng tràn lan, bốn vách tường bởi vì lúc trước kịch liệt co rút mà trở nên vô lực, chỉ có thể nhu nhược bao bọc lấy ngón tay, không hề giống lúc trước hút vào thật chặt khiến hần khó khăn hoạt động. Lâm Dục thuận lợi đem tinh dịch còn sót lại bên trong đào ra. Sau đó mở ra vòi hoa sen đem cô tẩy rửa một lần rồi mới ôm cô vào bồn tắm lớn.

Toàn bộ quá trình thực hiện, Nhạc Hải Sanh mềm nhũn mặc hần làm, trong đầu là cảm xúc toàn bộ khiếp sợ – Sao lại thế này? Là do nàng kiến thức quá ít ỏi hay là do con gái bình dân không thể hiểu nổi nhà giàu? Mặc dù làm chuyện dâm mỹ như vậy nhưng Lâm Dục vẫn như cũ, một bộ dáng không gọn sóng “thiên chân vô tà”. Chẳng lẽ quần gia của các gia tộc chính là phục vụ bao gồm cả chuyện này sao??

Ai, ai đó làm ơn tới cứu cô đi!

Hết chương 06.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Quần gia (2)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Trong lúc Nhạc Hải Sanh cảm thấy thẹn thùng, Lâm Dục vẫn cứ ung dung bình thản tiếp tục công việc của mình. Sau khi đem cô bỏ vào bồn tắm, hần liền xoay người chuẩn bị lấy áo khoác của mình mặc vào, Nhạc Hải Sanh cố lấy dũng khí, lôi kéo góc áo của hần.

Mặt cô lúc này đã đỏ như sắp chảy máu, âm thanh cũng trở nên khiếp nhọc.

“Cầu anh... Cho tôi... Cái kia... Được không?”

Sống hơn hai mươi tư năm trời Nhạc Hải Sanh là lần đầu tiên hướng nam nhân cầu hoan, lúc này cô cũng không có dũng khí ngẩng đầu nhìn biểu tình của hắn. Cô cúi đầu, nhìn ngón tay mảnh khảnh của mình đang gặt gao núm lấy tây trang được dệt bằng loại vải dệt xa hoa trên người hắn.

Làm sao bây giờ? Có khi nào hắn sẽ cho rằng cô là một người phụ nữ dám đương đầu rồi quyết đoán cự tuyệt cô không? Cô có phải muốn nam nhân đến điên rồi hay không? Có phải hay không nên cân đặng tâm kín đáo một chút? Nếu bị chửi không biết liêm sỉ thì cô nên làm gì?

A a a a cô tuy rằng rất muốn bày ra bộ dáng phong tình vạn chủng để mị hoặc nam nhân nhưng cô thật sự hết cách nha.

Cô không nhìn đến Lâm Dục đang nhướn mày, vẫn như cũ cúi đầu khăn trương chờ kết quả.

“Có lẽ thiếu gia còn trẻ chưa đủ kinh nghiệm, là xử nam nên không thể thỏa mãn tiểu thư ư?” Lâm Dục suy nghĩ, sau đó nói: “Tôi nguyện vì tiểu thư phục vụ hết mình.”

Giống như búp bê vải mặc Lâm Dục ôm đến trên giường, Nhạc Hải Sanh khăn trương muốn chết, hai khuỷu tay chống lên giường định đứng dậy. Mà Lâm Dục khụy đầu gối xuống, nửa quỳ nửa ngồi trên giường chồm người về phía cô. Theo động tác nghiêng về phía trước của hắn, cơ thể Nhạc Hải Sanh không ngừng ngửa ra sau, cuối cùng không chịu được mà ngã xuống mặt giường, đôi mắt đẹp tròn tròn nhìn gương mặt Lâm Dục không ngừng phóng đại. Khi môi hắn dán lên môi cô mới run rẩy nhắm mắt lại.

Lúc rời khỏi bồn tắm cô cũng chưa mặc quần áo, giờ phút này cô không mảnh vải bị Lâm Dục đè dưới thân. Mềm mại da thịt không khỏi ma sát với vải dệt thô ráp làm cho cô run rẩy không thôi, trong đầu cô liền nổi lên một ý định.

Muốn cởi y phục của hắn xuống, muốn da thịt không còn bất cứ cản trở nào chặt chẽ dán vào nhau. Muốn...

Nụ hôn dịu dàng rơi xuống mắt cô, trên môi, xuống đến cổ, xương quai xanh, thậm chí là viên Bội Lôi trước ngực, lại xuống chút nữa, xẹt qua cái rốn đáng yêu, đến thân bí cổ thơm khu vực.

Môi của hắn như có ma lực, nơi nào hắn đi qua đều châm lên lửa nóng. Khoái cảm lan tràn đến toàn thân, mỗi một tế bào như được ngâm trong nước ấm, vô cùng thoải mái. Nhưng Nhạc Hải Sanh có chút ần ần bất mãn, cô muốn bị hung hăng xâm phạm chứ không phải ôn nhu đối đãi như thế này. (U: Bà này là dame nữ chính hiệu luôn, trình còn cao hơn sắc nữ nữa -.-)

Ngón tay của Lâm Dục đẩy ra hai mảnh non mềm cánh hoa, Nhạc Hải Sanh không kiềm được run run. Cảm nhận được có thứ gì đó ướt át dán lên, cô kinh ngạc, thở gấp ra tiếng, thiếu chút nữa đã bật lên.

Này...sao lại ở nơi đó.

Cái đầu màu đen chôn giữa hai chân cô, bờ mông tuyết trắng bị hai tay hắn nâng lên. Đầu lưỡi linh hoạt không ngừng kích thích cánh hoa, răng nanh khẽ nghiền ép sung huyết hoa hạch. Cơ thể Nhạc Hải Sanh căng lên như cây cung, theo kích thích của Lâm Dục ngày một căng hơn, chờ khi đầu lưỡi hắn chui vào trong mật huyết, dây cung đồng dạng - đứt.

Nhạc Hải Sanh thất thần nằm trên giường, đôi núm trước ngực phập phồng lên xuống. Đôi mắt cô long lanh ửng đỏ, nửa khép nửa mở nhìn Lâm Dục.

Cảnh đẹp hiện ra rành rành trước mắt mà Lâm Dục lại đứng lên, gạt đi chất lỏng trong suốt trên mặt, sửa sang lại quần áo sau đó hướng cô gặt đầu rồi xoay người đi ra ngoài.

Tại sao có thể để hắn đi dễ dàng như vậy! Như vậy chẳng khác nào cô lãng phí thể diện của mình hướng hắn cầu hoan một cách vô ích ư?

Nhạc Hải Sanh bất chấp cơ thể mềm mại vô lực sau cao trào, nhào tới từ phía sau ôm lấy Lâm Dục.

Cô dùng thanh âm như ruồi muỗi ghé vào lỗ tai hắn nói: “Không phải như vậy.. Tôi muốn không phải như vậy.” Bàn tay mềm mại lặng lẽ vòng qua thất lưng của hắn, cách lớp quần tây cầm lấy côn thịt.

“Phải là cái này... Tôi muốn anh, Lâm Dục.”

Phát hiện ra thân thể hắn không hề giống như biểu hiện lạnh nhạt, Nhạc Hải Sanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô thực sự sợ hãi Lâm Dục đối với cô không có chút nào dục vọng. Thừa dịp hắn đang đứng bất động tại một chỗ, hai tay cô bắt lấy dây lưng bên hông hắn, lại không hề biết cách tháo gỡ, phí công vô ích.

Ngay cả đai lưng cũng không thể cởi, cô gấp muốn khóc lên, kỹ năng cơ bản cũng không có, cô lấy cái gì lên giường cùng đàn ông? Cái đồ vật kia tuyến người như thế nào a? Vì cái gì không tìm một người kinh nghiệm đầy mình, có tình chọn cô, một nữ nhân bình thường?

Lâm Dục thở dài, xoay người lại liền thấy Nhạc Hải Sanh trưng ra bộ mặt đáng thương, lẽ chắc chắn khóc. Hắn khẽ rũ mắt, gạt tay cô ra, đem cô ngồi xuống trên giường.

Bị cự tuyệt rồi sao? Nhạc Hải Sanh lộ ra nghi hoặc mở to hai mắt.

Lâm Dục không nói lời nào, cởi ra từng kiện quần áo trên người.

Tây trang áo khoác, áo may ô, quần áo lần lượt bị hất cởi xuống, cơ thể lộ lồ hiện ra. Trên cơ ngực rắn chắc là nụ hoa nâu nhạt, cơ bụng sáu múi, khi quần dài được kéo xuống, côn thịt thô to lộ rõ trong không khí. Mặc dù vẫn còn cách một tầng vải dẹt vẫn nhìn ra được kích thước khổng lồ của côn thịt, thậm chí qui đầu bóng loáng còn trượt ra ngoài, mả nhần chảy ra chất lỏng trong suốt.

Nam nhân cao lớn đứng cách nữ nhân yếu ớt không quá nửa bước.

Nhạc Hải Sanh khẩn trương chờ đợi, Lâm Dục vẫn không tiếp tục cởi, ánh mắt chăm chú nhìn cô. Qua một phút đồng hồ cô mới hậu tri hậu giác hiểu ra ý đồ của hắn. Cô cắn cắn môi dưới, vươn hai tay đem quần lót của hắn kéo xuống. Cứng rắn côn thịt từ trong quần lót bật ra, đánh vào cơ bụng rắn chắc.

Nhạc Hải Sanh giương mắt nhìn Lâm Dục, trong lòng không ngừng nhắc nhở, đây chỉ là mộng không quan hệ gì đến cô cả. Sau đó cô do dự cúi đầu, đem côn thịt đến bên môi mình.

Côn thịt của người trưởng thành không giống như côn thịt của thiếu niên, chẳng những kích thước to lớn hơn mà hình dáng cũng rất dữ tợn. Gân xanh nổi lên xung quanh côn thịt, hình dạng tránh kiện làm người khác không tránh khỏi sợ hãi, khác xa bề ngoài nhã nhặn của hắn.

Côn thịt toả ra sức nóng và một chút mùi vị tanh tươi, Nhạc Hải Sanh lông mày khẽ nhíu, vươn ra đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mát.

Hương vị cũng không phải rất tanh, cô nghĩ. Đang chuẩn bị cúi xuống nuốt trọn đầu nắm thì thân thể cô đột nhiên bị kéo lên.

Đột nhiên mất thăng bằng, Nhạc Hải Sanh theo phản xạ dùng hai tay hai chân ôm lấy Lâm Dục. Một bàn tay hắn để ngang hông để đỡ cô, bàn tay khác đè xuống cái gáy, hai người triển miên hôn nhau.

Khoang miệng bị liếm lấp không ngừng, đầu lưỡi quần quýt chơi đùa, giữa hai chân cô vốn đã ướt át nay lại cỏ dại lan tràn. Côn thịt của hắn chống đỡ dưới hông cô, bị mật dịch chảy ra bên trong mật huyết lây dính làm cho sáng bóng hồng nhuận.

Lúc trước hắn dùng tay và miệng đem Nhạc Hải Sanh chơi đến dục tiên dục tử, tuy rằng hắn còn muốn làm cho cô sung sướng thêm chút nữa, nhưng cô đã sợ kĩ xảo cao siêu của hắn, trực tiếp ôm Lâm Dục ngã về phía sau.

“Ngô.” Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên, Nhạc Hải Sanh là đau, Lâm Dục là thích. Trong quá trình ngã xuống, nhờ vào tron ướt thủy dịch, côn thịt đụng vào mật huyết, toàn bộ qui đầu thuận thể khâm sâu vào bên trong. Tuy rằng lúc trước đã được ngón tay nói lỏng nhưng mật huyết đột nhiên bị ép chứa một căn côn thịt thô to cũng là quá sức chịu đựng, vành mắt cô nhất thời đỏ lên.

Lâm Dục trấn an hôn lên môi đỏ mọng của cô, từ từ di chuyển thất lưng, côn thịt bắt đầu ở miệng hoa huyết nhọt nhạt ra vào, mỗi lần đều đi vào một cái đầu rồi rút ra. Chậm rãi, Nhạc Hải Sanh dần thả lỏng cơ thể, đón ý hòa theo động tác của hắn, trong cổ họng phát ra hừ hừ rên rỉ. Cô giãy dụa eo, đem đóa hoa giữa hai chân đưa về phía trước, khát cầu hắn thật sâu chiếm lấy.

Hết chương 07.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 08: Quân Gia (3)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Cô gái thấp giọng rên rỉ, Lâm Dục cảm lên một chân trần của Nhạc Hải Sanh tinh tế hạ xuống hôn nhẹ. Sống lưng bị kích thích, đâm nhanh vào mật huyết. Cô cảm thấy hư không ban đầu đã biến mất, toàn bộ bị nhồi đến hư mềm, chặt khít không một khe hở, không kim nổi thoả mãn thờ dài.

Hoa huyết Nhạc Hải Sanh không sâu, rất nhỏ bé mà côn thịt Lâm Dục kích thước vừa to lại dài, mặc dù lửa nóng đã dội lên tận tử cung, nhưng vẫn còn một đoạn ngắn dừng bên ngoài cửa huyết.

U huyết gắt gao cắn lấy côn thịt, thịt mềm bên trong liều mạng bóp chặt thân gầy, nếp uốn trong vách hang dần bị thu hẹp, kẹp Lâm Dục cả người chấn động.

Sau khi vợ qua đời hắn cũng không có ý định tái giá, mà ngày thường khi ở Lâm gia cũng không có thời gian giải tỏa dục vọng. Tuy rằng nữ bộc cũng từng đánh chủ ý lên người hắn, bắt quả quả hắn từ trước đến giờ công tư phân minh, trực tiếp từ chối. Lâu chưa trải qua cảm giác làm tình đột nhiên bị

kep chặt khiến hân tê dại đến cả sống lưng, suốt nửa tước khí giới đầu hàng.

Lâm Dục hít một hơi, bình phục một chút, sau đó vén lên hai chân thon dài tiếp tục đi chuyển thất lưng đâm vào hoa huyết. Côn thịt thô to đâm vào rút ra trong u huyết tràn đầy chất mật, cảm giác vô cùng mềm mại trơn bóng.

Không giống với thiếu niên ngây ngô, Lâm Dục có đủ kỹ xảo của một nam nhân trưởng thành. Ban đầu hân dùng động tác dịu nhẹ nhưng sau khi bị kích thích, đoạn côn thịt vốn bị lộ bên ngoài không biết lúc nào đã đâm đến tận cùng. Xương mu của hân vỡ bành bạch vào mộng cô, thanh âm ngày một lớn.

Trong căn phòng an tĩnh vang lên tiếng thở dốc của đàn ông cùng ản nhĩn rên rỉ của phụ nữ, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng nói.

“Tốt như vậy sao?”

“Ân.”

“Muốn nhanh hơn sao?”

“...”

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, hai mắt Nhạc Hải Sanh vô thần nhìn trần nhà, nhu nhược phát ra tiếng rên rỉ. Thân thể trong thoáng chốc bị côn thịt hung hăng va chạm, điện lưu nháy máy truyền khắp toàn thân. Nhạc Hải Sanh lập tức kêu thành tiếng, cơ thể buộc chặt cong lên, bốn vách tường trong mật huyết lập tức bị thu hẹp, xoắn chặt khiến côn thịt tiến thoái lưỡng nan.

Côn thịt bị tiểu huyết cắn nút điên cuồng, nơi qui đầu bị mật dịch tuôn xối xả, đã tính trong người đàn ông cuối cùng cũng bộc phát. Hân cắn răng đem hai đùi cô áp trước ngực sau đó đem quân tiên công thân tốc đưa đẩy trong mật huyết.

Bị kích thích đánh úp, Nhạc Hải Sanh thần trí trống rỗng, tay chân lơ lửng, luôn miệng rên rỉ gọi tên người đàn ông trước mặt:

“A...A..Lâm Dục ..quá nhanh.”

“Vâng. Tiểu thư.” Lâm Dục theo lời nói động tác liền có phần chậm lại kì thực cũng vì muốn ức chế bản thân. Hân thông thả mà kiên định, kích thích chín cận một sâu đâm vào một huyết. Khi thì cuối đầu hôn đôi gò bồng đảo trước ngực cô, mút liếm khiến hai điểm đỏ kia vô cùng kiều diễm.

Ban đầu bị khoái cảm xói mòn muốn không chế bản thân nhưng sau Lâm Dục thật sự chậm lại. Nhạc Hải Sanh lại cảm thấy có chút chưa đủ. Nhưng cô cũng không dám nói hân nhanh lên một chút, chỉ dám cắn môi dưới tận lực đem thân thể căng cứng phối hợp theo hân. Hi vọng côn thịt có thể gây ra cho cô nhiều khoái cảm hơn nữa.

“A..Lâm Dục.” Nhạc Hải Sanh vươn hai tay ôm lấy cổ nam nhân, làm cho bầu ngực trắng ngọc sát vào thân thể hân, hai chân dài nhỏ bé cũng gắt gao quấn chặt hông nam nhân. Vô luận như thế nào cũng không nói nên lời, chỉ có thể dùng da thịt tiếp xúc với da thịt để trấn an cảm xúc xôn xao của cơ thể.

“Tiểu thư? “ Lâm Dục vẫn như cũ không nhanh không chậm, thông thả hỏi.

Nói không nên lời... cô nâng gương mặt nước mắt lã chã lên- đáng thương nhìn Lâm Dục cầu xin.

Lâm Dục thờ dài, đè nén tâm tư muốn chơi đùa cô xuống, nâng hông của cô lên đem cô thành tư thế sườn dừa nghịch trên giường. Mà hân lại dán vào phía sau cô, một tay nâng đùi lên hung hăng đem côn thịt tiến vào mật huyết.

Cái tư thế này dễ dàng làm cho côn thịt đâm trúng điểm mẫn cảm của cô. Nhạc Hải Sanh không nhịn được kêu ra tiếng.

“A...không được... Nếu như vậy.. tôi không được..” Khoái cảm đánh thẳng tới óc, Nhạc Hải Sanh khóc nức lên.

Người đàn ông vươn tay lau nước mắt cho cô gái, thấp giọng nói: Bởi vì biết tiểu thư cũng không thật sự không cần nên tôi mới không thể nghe theo được.

“Không..Thật sự không được..tôi chịu không nổi.”

Nhạc Hải Sanh ô ô nức nở cầu xin, người đàn ông phía sau thờ dài một tiếng. Động tác dưới thân mãnh liệt giống như máy đóng cọc, đại khai đại hợp đâm cô đến choáng váng đầu óc, quên luôn cả việc khóc. Chỉ có thể theo động tác của hân, cao thấp lên xuống thét chói tai, trong mật huyết thịt mềm cùng côn thịt một lần nữa ma sát, sáng khoái run rẩy.

Hết chương 08

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 09: Quân gia (4)

Edit: Duy Uyên Beta: Duy Uyên

Nhạc Hải sanh nằm trên giường, cái mông mượt mà bị đè lại chặt chẽ, bắt lực thừa nhận nam nhân va chạm.

Vừa đạt cao trào vài phút trước, mật huyết mãnh liệt co rút nội bích, cô cao giọng hét chói tai theo từng nhịp rút cảm của Lâm Dục, từ hoa tâm phun ra một cổ trong suốt dịch nhầy.

Cao trào quả thật rất tốt đẹp nhưng cũng rất mệt mỏi, nhất là khi cô phải trải qua hơn một giờ làm tình kịch liệt.

Hôn phu trước kia của cô bình thường chỉ cảm vào mười phút rồi bắn, làm tình cùng lâm chỉ hơn nửa giờ đồng hồ, cô đến bây giờ mới biết, hoá ra làm tình lại có thể kéo dài lâu đến vậy.

Mà Lâm Dục dường như không hề mệt mỏi, cơn thịnh vẫn không ngừng đỉnh nhập trong mật động, Nhạc Hải Sanh kêu đến cổ họng đều đau, khóc nức nở cầu xin:

“Lâm Dục, còn muốn bao lâu a... Tôi không được.. A..”

Lâm Dục khẽ dừng lại động tác, từ phía sau hôn lên lỗ tai mẫn cảm của cô: “Thực sự không được, hửm?”

“Àn...” Nhạc Hải Sanh lên tiếng.

Cơn thịnh chậm rãi rút ra không khỏi ma sát khiến vách tường thịt bên trong run rẩy. Không có trở ngại, mật dịch bên trong ào ạt chảy ra thấm ướt ga giường. Nhạc Hải Sanh thờ dài nhẹ nhõm một hơi sau đó lười biếng xoay người nằm thẳng. Vừa nghiêng đầu, cô liền thấy Lâm Dục đã ngồi dậy, dùng tay cầm lấy cơn thịnh chính mình, cao thấp luật động.

Nhạc Hải Sanh ngậy ngần cả người. Bởi vì săn sóc cô, thà rằng tự mình làm sao? Thật là một người đàn ông dịu dàng... Một lát sau, Nhạc Hải Sanh cả kinh bò dậy.

Tối qua lúc làm cùng Lâm Hải Sinh, thẳng đến lúc hân bản ra cô mới biết mình làm nhiệm vụ thất bại, như vậy “nó” nhận định khi nam nhân bắn vào mới được coi là hoàn thành nhiệm vụ. Nếu như Lâm Dục tự làm tự bắn, cô mệt mỏi nửa ngày như vậy là không tính ư?

“Không thể chỉ có một mình tôi... Anh cũng phải thỏa mãn mới được...” Nhạc Hải Sanh khẽ hạ tầm mắt, chậm rãi ngồi xuống.

Lâm Dục nhướn mày, ánh mắt thâm trầm nhìn Nhạc Hải Sanh đem hai chân quỳ trên đùi hân, sau đó nâng mông, dùng tiểu huyết đã ướt đầm nuốt toàn bộ cơn thịnh.

Như là trường kiếm được tra vào vỏ, cơn thịnh nhét vào tận cùng mật huyết một cách khít khao. Nhạc Hải Sanh hai tay đặt trên bụng của Lâm Dục, cẩn thận nâng lên hạ xuống mông nhỏ. Tư thế nữ trên đối với cô vô cùng mới mẻ, đại quy đầu đặt bên trong hoa tâm mang đến tê dại khác thường.

Lúc trước cảm giác bị làm đến không cách nào khống chế chính mình, chỉ có thể gãy dựa, điên cuồng hét lên trong khoái cảm vẫn còn khiến cô sợ hãi. Mà tư thế này vừa đủ để cô tự điều chỉnh cảm xúc, không giống như trước bị động thừa nhận, biên độ lên xuống nhẹ nhàng, góc độ truy đuổi khoái cảm thoải mái, mị nhân như tơ không khỏi câu lên thỏa mãn.

Nhưng nam nhân ở dưới không giống như cô thoải mái. Gương mặt lạnh lùng vĩnh viễn không gọn sóng lúc này ảm đạm khó chịu, mày khoá, tóc bị mồ hôi làm ướt nhẹp, vài sợi rơi xuống trước trán.

Cơn thịnh bành trướng muốn phá nát mọi thứ, bên trên lại là nhẹ nhàng chuyển động lên xuống, hoàn toàn không thể nào thỏa mãn dục vọng đang kêu gào.

Hưởng thụ một lát, cơ thể Nhạc Hải Sanh không tự chủ ngã về sau, hai tay chống lên đùi Lâm Dục, bộ vị kết hợp của hai người vừa vặn rơi vào tầm mắt hân.

Mật huyết bị trừu cảm dần chuyển sang màu hồng đào đang phun ra nuốt vào thật to cơn thịnh, mỗi lần lên xuống đều kéo ra mật dịch thơm ngậy, đem lông mao của cả hai đều ướt đến rồi tỉnh rồi ngủ. Hai mảnh cánh hoa sung huyết nở rộ duyên lấy gân xanh cơn thịnh, phía trên hạch hoa dính lấy một giọt dịch mật trong suốt, theo động tác run rẩy lên xuống của cô tùy thời có thể rơi xuống.

Nam nhân yết hầu lên xuống có chút giật mình, mâu quang phát ra tia sáng u ám. Khi Nhạc Hải Sanh bắt đầu vui vẻ vận vận thất lưng ở cơn thịnh của hân mạnh mẽ xoay vòng, hân rốt cục cũng không nhẫn nại nữa, tay giữ lấy thất lưng mảnh khảnh của cô, nâng lên hạ xuống.

Nhạc Hải Sanh bất ngờ không kịp phòng bị, khẽ kinh hô, tiếp đến bị khoái cảm mãnh liệt cọ rửa không biết phải làm thế nào, chỗ sâu nhất trong cơ thể bị cơn thịnh trạc tới trạc lui, cảm giác tê dại theo hoa tâm truyền khắp cơ thể, chân cô cơ bản không thể nào chống đỡ toàn thân, chỉ có thể run rẩy ngã vào lồng ngực rộng lớn của người đàn ông, mọi giác quan dường như đều tập trung vào một điểm kết hợp kia.

Nam nhân lực cánh tay thật kinh người, đem thất lưng mảnh khảnh cùng mật huyết nhỏ hẹp của cô phun ra nuốt vào cơn thịnh. Hân gắt gao nhìn chỗ giao hợp của hai người, đuôi mắt thậm chí kích động nổi lên màu đỏ tươi như máu. Nhạc Hải Sanh bị điên cuồng cảm rút ai ai kêu loạn, sau đó không ngừng khóc nức nở, toàn thân lơ lửng không có điểm đáp, chỉ có mật huyết vẫn bị động thừa nhận đàn ông đâm vào không dừng, một lần lại một lần nhanh hơn.

“Lâm Dục... Lâm Dục...” Nhạc Hải Sanh hai mắt đầm lệ, muốn cầu xin tha thứ, lại sợ Lâm Dục sẵn sóc rút ra rồi tự mình làm, chỉ có thể mềm yếu ôm cổ hắn, lung tung cần loạn cầm, cổ cùng xương quai xanh của hắn, khóc cầu: “Dục, nhanh chút... Bắn ra có được không...?”

Nam nhân thở phì phì trả lời: “Có thể... Bất quá phiền toái tiểu thư một chút.”

“Tôi... Ngô... Muốn làm như thế nào?” Nhạc Hải Sanh căn bản không hề suy nghĩ mà đáp ứng, chỉ cần có thể khiến nam nhân phía trên nhanh chóng bắn ra, mọi thứ đều tốt... Nhưng mà cô lập tức liền hối hận.

Lâm Dục ngồi dậy đem Nhạc Hải Sanh nắm sắp thành tư thế quỳ, khuỷu tay chống ở trên giường. Bộ mông tuyết nâng cao, nơi bí mật lộ ra một đóa hoa hướng Lâm Dục tâm mắt nở rộ. Nhạc Hải Sanh dịu ngoan mặc hắn đùa nghịch. Đột nhiên hoa huyết bị thô to còn thịt lấp đầy, vọt sâu vào tận tử cung.

Lần này hắn phá lệ hung mãnh, Nhạc Hải Sanh bị hắn thô bạo va chạm ngay cả quỳ cũng không thẳng, đầu cũng suýt va phải trụ giường may có Lâm Dục kịp thời kéo lại.

“Ô ô... Lâm Dục... Quá sâu... Sẽ hư mất...” Nhạc Hải Sanh trong lòng run sợ thừa nhận hắn tấn công, thấy còn thịt dường như sắp đánh vào tử cung, nơi sâu nhất bị cắm tràn đầy, ma sát mạnh mẽ sinh ra đau đớn, chân cô cơ hồ sắp không chống đỡ nổi. Nhưng nghĩ đến mục đích làm Lâm Dục nhanh chút bắn ra, Nhạc Hải Sanh vẫn cố gắng ông định cơ thể, thừa nhận Lâm Dục mạnh bạo va chạm.

“A... Lâm Dục... Cầu anh nhanh chút bắn ra... Ân!”

Lâm Dục đột nhiên hạ thất lưng, một tay bao lấy bầu ngực trắng nõn, một tay đè ép hoa hạch của cô.

“- - - a a a a!” Nhạc Hải Sanh thở dốc, liên tục hét lên. Cô căn bản không thể chống đỡ thân thể, mặt cùng ngực ma sát trên ga giường, chỉ còn cái mông vẫn như cũ bị Lâm Dục nâng cao, đồ sậm còn thịt ra ra vào vào khiến hoa huyết sung tẩy, hai cái túi phía dưới đập mạnh vào hoa môi vang lên “ba ba” thanh âm.

Âm đê bị trêu đùa quá mức, huyết khẩu còn bị liên tục sáp nhập, trong ngoài giáp công khiến khoái cảm như sóng vỗ ào ạt, cô cảm thấy mình sắp bị đâm đến thích điên lên. Vách tường thịt mấp máy, mị thịt bên trong như giác hút gất gao mút chặt lấy còn thịt.

Mồ hôi của Lâm Dục từng giọt từng giọt rơi xuống lưng trắng nõn, lại một cái trều cắm thật sâu khiến mỹ huyết co rút mạnh. Lâm Dục vỗ nhẹ mông cô để cô thả lỏng một chút, chính mình lại giáp thật nhanh. Hắn dứt khoát nắm lấy eo cô, tay nắm lấy co dẫn mông thịt, không quan tâm cảm giác của người bên dưới mà va chạm, dùng hết toàn lực, cơ hồ muốn đem cả tinh hoàn nhét vào trong. Sau hơn trăm cú đâm chọc, ở cái cuối cùng khai hòa khiến khoái cảm vọt tới đỉnh đầu. Mật huyết khê nhếch hai môi hoa đồng dạng duyên lấy thật to còn thịt. Một trận tê dại thối qua, một cổ nùng dịch bắn thẳng vào hoa tâm, nóng đến cả người Nhạc Hải Sanh đều chấn động, nội bích kịch liệt co rút, chất lỏng ẩm áp trào ra tưới thẳng lên quy đầu.

Tinh dịch toàn bộ bắn ra, Lâm Dục thở dài một hơi. “Ba” một tiếng rút ra còn thịt vẫn chưa mềm hẳn, xoay người ngã trên giường, thuận tay ôm lấy cô áp vào ngực mình. Mà Nhạc Hải Sanh đã sớm bị khoái cảm mãnh liệt kia làm cho hôn mê, kiều diễm môi mọng hơi hé ra, thất thần nhìn trần nhà, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Hết chương 09

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10: Quản gia (5)

Chương 10: Quản Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

“Lâm Dục đã bị công lược*, hoàn thành nhiệm vụ thứ hai, mức độ 2/7.”

(*công lược: chiếm đóng)

Thời điểm trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống, Nhạc Hải Sanh đã lâm vào hôn mê. Sau khi tỉnh dậy cô phát hiện ga giường đã được đổi mới, thân thể cũng được tắm rửa sạch sẽ, trong lòng cô không khỏi lo lắng.

Tuy rằng cô vì muốn trở lại thế giới thực nên mới lựa chọn hoan ái cùng các nhân vật trong truyện, bất quá Lâm Dục là một người đàn ông tốt, vừa dịu dàng lại chăm sóc, trên đời còn có nam nhân nào tốt hơn hắn?

Đồng hồ báo thức điểm hai giờ chiều. Nhạc Hải Sanh có chút đói bụng, cơm tối qua còn chưa ăn đã phải trải qua vận động kịch liệt vài lần, hiện tại cô có thể ăn hết ba chén cơm lớn.

Vừa ra khỏi phòng đi xuống lầu, cô vừa vận nhìn thấy Lâm Dục đang đi tới.

Mặt Nhạc Hải Sanh ửng đỏ, dù sao buổi sáng cô cùng hân mới mây mưa một trận bây giờ gặp lại có chút thẹn thùng. Mà biểu cảm trên gương mặt kia vẫn như cũ nho nhã lễ độ, cử chỉ tiến lùi có chừng mực. Nhạc Hải Sanh bỗng dưng có chút chua xót, giống như hân không hề tham gia vào buổi sáng kịch liệt kia, những cảnh tượng đó mặt tá tai ấy chỉ do mình cô suy nghĩ nhiều.

Cổ đề xuống khó chịu trong lòng, nhìn Lâm Dục hướng cô gật đầu, sau đó dẫn cô đến phòng ăn, trên bàn tràn ngập mỹ vị.

“Đây là những món bình thường tiểu thư thích ăn nhất.” Lâm Dục kéo ghế, trải khăn ăn cho cô sau đó lui xuống.

Nhạc Hải Sanh hạ mắt, chậm rãi dùng bữa. Tuy rằng đã buổi chiều, nhưng thức ăn Lâm Dục chọn đều rất tinh xảo, thoát nhìn đều rất ngon nhưng lại không phải những món mà cô thích ăn.

Nhạc Hải Sanh đột nhiên tỉnh ngộ, mặc kệ là Lâm Hải Sinh hay Lâm Dục, người bọn họ coi như trân bảo, tâm tâm niệm niệm đều là Lâm Hải Sanh, không phải cô, Nhạc Hải Sanh. Cô bây giờ có thể coi là chiếm dụng thân xác của Lâm Hải Sanh trộm đi một đoạn nhân sinh của cô ấy mà thôi.

Cho nên cô phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi rời đi, đem khối thân thể này trả lại cho nguyên chủ.

Sau khi ăn xong, Nhạc Hải Sanh lặng lẽ đi theo Lâm Dục, khắp Lâm gia tìm tới tìm hiểu một phen, thuận tiện tìm hiểu một chút bối cảnh chính mình.

Năm Lâm Hải Sanh mười tuổi mẹ cô liền tái giá thuận tiện đem cô tiến vào Lâm gia, lúc đó tiểu thiếu gia của Lâm gia Lâm Hải Sinh đối với cô thập phần ý lại, thậm chí ngay cả tên cũng muốn đổi cho giống cô. Cha kẻ hiền lành, em trai bá m người, dù vậy Lâm Hải Sanh vẫn luôn cẩn thận làm đúng bổn phận của mình, sống một cuộc sống an phận.

Cho đến năm cô hai mươi tuổi, tại thời điểm nhà trường tổ chức lễ mừng tốt nghiệp đại học may mắn được Hạ gia Nhị thiếu Hạ Ung Hành để mắt tới, trước nắm lấy tâm mỹ nhân sau đó mới đem sự tình thông báo trong nhà. Sau khi làm tiệc đính hôn, cả hai cùng nhau chuyển ra riêng sống cùng nhau.

Nhạc Hải Sanh suy xét một chút, nhân cơ hội này rời khỏi Lâm trạch một chuyến. Lâm Hải Sinh đối với chị gái không cùng huyết thống này gần như là cố chấp, nếu không kịch tình mười năm sau hân vẫn như cũ nhớ mãi không quên. Đêm qua còn trực tiếp đánh thuốc mê lên người cô, Nhạc Hải Sanh cảm thấy thực nữ như cô căn bản không thể nào đoán ra được suy nghĩ biến thái của thiếu niên. Vì phòng ngừa xuất hiện việc ngoài ý muốn, cô phải thuận tiện nhanh chóng đem vị hôn phu kia công lược nốt, tốt xấu gì hân cũng là nhân vật trong truyện.

Dưới sự an bài của Lâm Dục, Nhạc Hải Sanh rất nhanh liền mang theo những thứ cần thiết rồi ngồi lên xe đi đến biệt thự vừa mới mua của Hạ Ung Hành.

Vừa đặt chân lên xe, cô không hiểu vì sao quay lại nhìn thoáng qua Lâm Dục, đối phương vẫn như cũ biểu cảm lạnh lùng, khoé môi câu lên một nụ cười chức nghiệp. Rủ xuống rèm mắt, Nhạc Hải Sanh tiến vào xe, đem cảm xúc không rõ ràng vừa rồi ném ra sau đầu.

Cô ổn định ngồi trên ghế. Một giây sau, cửa xe bên cạnh mở ra, mà người vừa mới xoay cửa tiến vào đúng là Lâm Dục.

Nhạc Hải Sanh mở to hai mắt.

Lâm Dục bình tĩnh nói: “Về sau tiểu thư sắp phải ở căn nhà kia một đoạn thời gian, làm quản gia như tôi phải an này ổn thỏa mọi thứ mới có thể yên tâm cấp tiểu thư đi vào.”

Đôi mắt vốn to tròn dần cong lên như vầng trăng non, nụ cười trên môi Nhạc Hải Sanh ngày càng sâu. Cô khẽ nghiêng đầu, đặt lên môi Lâm Dục một nụ hôn nhẹ, giọng nói dịu dàng: “Như thế nào cũng tốt, thật sự rất cảm ơn anh.”

Lâm Dục trầm mặc một lát, sau đó bỗng dưng quay đầu chế trụ cái ót của cô, sau đó thật sâu hôn lên.

Lái xe toàn bộ quá trình vẫn yên lặng làm việc của mình, coi bản thân như không tồn tại, không nhìn được cũng không nghe được.

Thật không hỏi là Hạ Nhị thiếu gia. Đây chính là biệt thự độc nhất nằm ở nơi phồn hoa nhất nội thành, phía trước biệt thự là dinh viện rộng lớn. Nhạc Hải Sanh cùng Lý Hành đã từng đặt ra mục tiêu gần mau chóng để dành đủ tiền để mua một căn nhà ba phòng hai gian, đến bây giờ vẫn không đủ, chưa từng nghĩ đến loại này cao cấp biệt thự, càng không dám đoán giá trị của nó.

Dù sao cũng không phải nhà mình, cô trực tiếp bỏ qua chuyện thưởng thức vẻ đẹp của những xa xỉ phẩm trước mắt.

Tuy rằng trong biệt thự không có người hầu, nhưng mỗi ngày đều có người quét dọn theo giờ đến làm việc nên mọi thứ đều coi như sạch sẽ, sáng bóng. Lâm Dục đem hành lý của cô cất vào phòng, sửa sang một chút, làm một ít đồ ăn cho cô rồi theo xe trở về.

Lúc này vừa đúng sáu giờ chiều, Nhạc Hải Sanh nghĩ ngợi, sau đó dứt khoát chờ vị hôn phu kia về cùng dùng bữa.

Cô không hề có kí ức của nguyên chủ, nhưng may mắn trong điện thoại có lưu số của Hạ Ung Hành, vì thế liền đánh một cuộc gọi đi.

Sau khi quay số, cuộc gọi rất nhanh được chuyển đi, bên kia đầu dây truyền đến một giọng nam rất thuần hậu: “Này, tiểu Sanh?”

Nhạc Hải Sanh dừng lại một chút, cô không biết bình thường nguyên thân xung hô với đối phương như thế nào, suy xét một chút sợ mình lại mắc lỗi, Nhạc Hải Sanh mới mở miệng nói: “Ung Hành, em hiện tại đang ở nhà mới, lát nữa anh có muốn trở về ăn cơm không?”

Âm thanh vang lên mang theo ý cười nhẹ: “Dĩ nhiên rồi. Chờ anh!”

Hết chương 10

gia (5)

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 11: Anh em (1)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Với kế hoạch đánh nhanh thắng nhanh, Nhạc Hải Sanh quyết định tối nay liền nhanh chóng công lược Hạ Ung Hành. Ở trong truyện, có Hạ Ung Hành làm anh rể, Lâm Hải Sinh chắc cũng không dám quá phận.

Ngẫm lại lúc trước ngay cả thất lung của Lâm Dục còn không thể mở ra, cô nhận thức được rằng khả năng quyến rũ nam nhân của mình có thể coi là đồ bỏ. Không liên quan, thủ đoạn không có liền có đạo cụ. Nhạc Hải Sanh ở trong nhà dạo quanh một vòng liền tìm được quầy rượu, mở ra liền nhìn thấy một loạt rượu vang cùng rượu tây, chữ ngoại ngữ cô xem không hiểu lắm, liền chọn đại một chai đặt lên bàn cơm.

Không phải ngán ngữ có câu “Rượu là bà mối của sắc” hay sao? Hi vọng nó có thể giúp cô hành động.

Ngồi trước bàn ăn đợi một hồi lâu, rốt cuộc cô cũng nghe được động tĩnh ngoài cửa. Nhạc Hải Sanh vội vàng đứng dậy ra đón.

Cửa mở, một người đàn ông đi vào. Khoác trên người một thân tây trang, dáng người thon dài cao lớn, khuôn mặt anh tuấn trắng nõn, một đôi mắt hoa đào có thần tuyệt đẹp, phong tình bắn ra tứ phía.

Nam nhân này, bộ dạng so với con gái còn đẹp mắt hơn. Nhạc Hải Sanh trong lòng oán thầm, không hiểu nguyên chủ vì cái gì chọn một nam nhân tướng mạo hơn mình nhiều như thế? Bất quá oán thầm chỉ có thể để trong lòng, cô vội vàng đứng dậy ra đón, bày ra nụ cười ngọt ngào nói: “Anh đã về.”

Nam nhân động tác có chút cứng đờ, mắt hoa đào nhìn lướt qua cô hai giây rồi mới đáp: “Àn.”

“Chúng ta ăn cơm đi.” Dù sao cũng không có trí nhớ lúc trước, Nhạc Hải Sanh không dám nhiều lời sợ lộ ra dấu vết. Vì thế lôi kéo người đàn ông kia cùng mình ăn cơm.

Đến cùng vẫn là thiếu gia nhà giàu, tướng ăn vô cùng nhã nhặn đẹp mắt, Nhạc Hải Sanh than thở, chỉ có thể tận lực ăn, đồng thời không quên mời rượu.

“Hoàng Gia Minh Ứng Xích Hà Châu năm 92?” Nam nhân liếc nhìn chai rượu đỏ, tròng mắt phát ra ánh dị thường. Nhạc Hải Sanh lại không thấy được, chỉ thoáng qua nghi hoặc: “Em tuy tiện lấy trong quầy rượu, có cái gì đặc biệt sao?”

“Không có gì.” Nam nhân ra vẻ không có chuyện gì trả lời.

Không biết gây ra họa gì, Nhạc Hải Sanh khi rót rượu vô tình làm đổ ra ngoài, cô hoàn toàn không biết bình rượu đỏ này giá trị lên đến 50 vạn đô.

Người đàn ông xác định được loại rượu, sau đó chậm rãi phẩm rượu, một bên âm thầm tiếc nuối - chai rượu cực phẩm như vậy lại bị cô gai trước mắt đối xử không khác nào rượu mấy chục lít mua ở siêu thị, nhất thời khẩu vị giảm xuống không ít.

Ngón tay thon dài trắng nõn của người đã ông nâng lên ly rượu thủy tinh, môi hồng nhuận khẽ nhấp một ngụm rượu, vô cùng phong tình. Nhạc Hải Sanh không hiểu vì sao miệng có chút khô khốc, theo bản năng cầm ly rượu lên thử.

Từ lượng của Nhạc Hải Sanh không phải quá yếu, một chút rượu căn bản không thể nào làm khó cô, nhưng cô quên mất, khối thân thể cô đang dung từ lượng quả thật đại kém đi.

Ba phút sau, Nhạc Hải Sanh lung lay đứng lên, vòng qua bàn ăn đi đến chỗ nam nhân.

Uống một chút liền say?

Nam nhân giương lên mí mắt, ung dung nhìn Nhạc Hải Sanh xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới, tại thời điểm sắp chạm vào hắn, cô chân trái và phải chân phải, lao

đào té gục xuống đất, phải cố định chân mình mới tránh được va chạm với mặt đất.

Cô ngồi giữa hai đầu gối, ghé vào bên đùi khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn hắn. Bình thường gương mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn động lòng người nay lại nổi lên vài rặng mây hồng, mắt to trong suốt ướt át giống như giọt nước mùa xuân, hàm răng trắng tấp cấn lấy môi dưới, bộ dạng kia khiến hạ thê của hắn nhanh chóng cứng lên.

Nam nhân hơi kinh ngạc nhìn chính mình hạ thân, thật không thể nghĩ tới tiểu ma men này lại có thể câu ra bộ mặt dã thú của hắn, đối với hắn có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

Nhạc Hải Sanh cũng chú ý tới, cô nhếch môi ngây ngô cười một chút, tay liền đưa ra nắm lấy cái kia cứng rắn đại gia hỏa.

“Ấn...” Nam tử hừ một tiếng, vuron tay giữ lấy tay cô. Hắn không thích địa phương yếu ớt nhất của mình bị một người xa lạ nắm chặt ở trong tay. Nhưng Nhạc Hải Sanh làm gì chịu buông, cả người liền nhào tới trên người hắn, cách một lớp vải cầm lấy đại nhục bồng của hắn, giống như đứa trẻ chơi đến không muốn buông tay.

Nam nhân vừa bức mình vừa buồn cười, dứt khoát để cô đùa bỡn, xem cô có thể bày ra trò gì.

Nhạc Hải Sanh ngồi lên đùi của người đàn ông, một tay nắm lấy côn thịt một tay kéo xuống quần lót của hắn. Nhưng là dây lưng cùng nút thắt chưa được cởi bỏ. Cô vậy mà kéo thế nào dây lưng cũng không nhúc nhích, một lúc lâu sau rốt cuộc cũng từ bỏ, nâng lên gương mặt đáng thương: “Cởi bỏ... Vẫn không mở được... Ô ô...”

Càng nói càng khổ sở, Nhạc Hải Sanh bệt bệt miệng nhỏ, bày ra bộ dạng muốn khóc.

“Thật sự nợ em” Nam nhân bất đắc dĩ thở dài, tay liền mở ra thắt lưng cùng nút áo, sau đó kéo khoá kéo. Theo ý muốn của Nhạc Hải Sanh, nam nhân dứt khoát đem quần dài cùng quần lót cởi ra, hạ thân phơi bày ngồi trên ghế.

Nhạc Hải Sanh vui vẻ nắm lấy trần trụ côn thịt, cảm thấy rất mỹ mãn, mơ hồ cười ngốc nghếch.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12: Anh em (2)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

“Gây gộc thật thô.” Nhạc Hải Sanh nắm lấy côn thịt, híp mắt cười đến sáng lạn.

Nam nhân tựa lưng vào ghế dựa, cúi đầu xem xét cô, thanh âm như có như không: “Uh, quả thật rất thô.” So với đám bạn của mình hắn biết cái kia của hắn thật sự thô to hơn rất nhiều.

“Cho nên, em muốn làm gì, hửm?”

“Làm gì...” Nhạc Hải Sanh nghiêng đầu nghi hoặc suy xét một chút, sau đó đột nhiên bừng tỉnh: “Đương nhiên muốn làm anh.”

“...” Nam nhân không nói gì một giây sau bật cười.

“Cái gì! Làm tôi sao?”

“Đúng, làm anh.” Nhạc Hải Sanh hợp tình hợp lý nói.

“Vậy em làm một chút cho tôi xem đi.”

“Hừ, làm thì làm.” Nhạc Hải Sanh hùng dũng hiên ngang đứng lên khoá ngồi trên đùi của hắn, lấy khí thế không kịp phòng bị ngồi xuống, ôm lấy cổ người đàn ông, sau đó nhিপ nhằng lên xuống như đang cười ngửa bắt đầu chuyển động.

“...” Người đàn ông nâng trán, lúc này triệt để không còn lời gì để nói.

Nhạc Hải Sanh động một lát, nghi hoặc dừng lại, cúi đầu nhìn xuống.

“Không đúng... Không phải như vậy...” Nhạc Hải Sanh nâng lên mông tròn bị lộ ra ngoài ngồi chặn lên cón thịt của nam nhân, lần qua lần lại, nâng lên hạ xuống, vẫn là vào không được.

Nam nhân bắt lực ngửa đầu nhìn trời, đương nhiên là vào không được, cô đem hần quần áo đều cởi sạch sẽ còn chính mình quần áo vẫn nguyên như cũ, cách một tầng quần lót làm sao có thể đi vào. Tuy vậy, cón thịt của hần vẫn thập phần kiên đỉnh, cao cao thẳng đứng.

Nhạc Hải Sanh nghiên cứu hồi lâu, vẫn như cũ cảm thấy có gì đó không đúng. Uống rượu xong một chút nhẩn nại liền không còn, trực tiếp chỉ vào cón thịt còn đang dựng đứng ngây thơ chỉ trích: “Không nghe lời, đồ xấu xa, thật vô dụng.”

Người đàn ông có chút không vừa ý, giương lên mi mắt: “Nói ai vô dụng hả?”

Nhạc Hải Sanh thuận miệng liền tiếp tục nói: “Anh vô dụng.”

Nhất thời xung quanh yên tĩnh.

Thật kì lạ, giống như có chút lạnh... Nhạc Hải Sanh vô thức sờ sờ cánh tay đã nổi đầy da gà, mơ hồ nhìn khắp nơi, sau đó từ trên thân nam nhân leo đi xuống, lung lay đi đến chỗ ngồi của mình. Vừa đi vừa oán giận: “Chán ghét, gây gộc vô dụng...”

Ngay sau đó, sau lưng ghế dựa bị đẩy ra vang lên âm thanh chói tai. Nhạc Hải Sanh mờ mịt quanh đầu, nam nhân gương mặt đã trở nên xanh lét đuổi tới, chế trụ bả vai của cô, sau đó nhanh chóng đem cô khiêng lên lầu.

“Tôi sẽ cho cô xem cuối cùng nó có vô dụng hay không.”

Hần khiêng Nhạc Hải Sanh lên lầu, một cước đá văng cửa phong ngủ, đem cô ném lên giường sau đó bắt đầu cởi áo mình.

Nhạc Hải Sanh bị thô bạo ném đi, nằm xiêu vẹo nghiêng ngả trên giường King size. Một giây sau, cơ thể cô bị một khối thân thể tràn trệ đè lên.

Nhạc Hải Sanh bị ép đến không thở nổi, nhất thời mất hứng, ra sức đẩy người trên thân xuống.

Nam nhân phía trên không tốn sức nắm lấy tay cô, một tay bắt đầu cởi cúc áo cho cô. Rất nhanh áo sơ mi liền hoàn toàn rộng mở, lộ ra tuyết trắng da thịt, cùng nội y màu vàng bao lấy da thịt.

“Thật không tệ.” Nam nhân đem mũi dùi trước ngực cô thật sâu ngửi lấy, mùi thơm của thiếu nữ nhanh chóng tràn ngập khoang mũi. Mà nữ nhân bên dưới bỗng dưng cười thanh thúy ra tiếng: “Ha ha ha, rất ngứa...”

Theo tiếng cười của cô, trước ngực con thỏ nhỏ cũng run run đứng lên, nhũ hoa lay động như sóng nước. Nam nhân ánh mắt tối sầm, không chần chừ vòng đến sau lưng cô cởi ra nút thắt bra. Trối buộc bị gỡ bỏ, hai cái tiểu bạch thỏ lập tức bật ra, ở trong không khí âm thầm rạo rục.

Người đàn ông cúi đầu hôn xuống.

Nhạc Hải Sanh mông lung cảm nhận được nhũ tiem của mình đang được một khoang miệng ấm áp hàm chứa, vừa cúi đầu liền thấy một nam nhân đang ở trước ngực cô chậm rãi liếm mát. Khi uống say đầu óc cô cũng trở nên hồ đồ, sau khi suy xét liền sờ đầu trấn an nam nhân: “Đừng liếm, em không phải mẹ anh, có mát cũng chẳng có sữa đâu.”

Nam nhân bị cô chọc đến dở khóc dở cười, cô như thế nào lại đem kĩ năng quyến rũ của hần thành động tác của một đứa bé? Hần dứt khoát cúi đầu che đi cái miệng nhỏ nhắn, không để cô nói ra lời nào phá hư phong cảnh nữa, đồng thời dùng sức xoa nắn co dãn tuyết trắng nhũ hoa, ngón cái nắm lấy viên đậu đỏ chơi đùa không ngừng.

“Ấn...” Vốn đã bị hôn không kịp thở, bộ ngực truyền đến khác thường khiến cô không khỏi bật ra tiếng rên rỉ.

Cổ họng Nhạc Hải Sanh phát ra âm thanh hừ hừ mông manh, thân thể nhẹ nhàng vẫy vẹo, cố gắng ưỡn ngực chủ động dùng nhũ tiem cọ vào lòng bàn tay hần, hi vọng hần có thể mang lại cho cô thật nhiều khoái cảm.

Nam nhân đương nhiên hiểu rõ cam giác của cô, nhưng hần ác ý chỉ dùng đầu ngón tay thô ráp gầy nụ hoa của cô, mặc cho cô một lần lại một lần ưỡn ngực, nhắc chân hướng hần đòi thỏa mãn. Thẳng đến khi Nhạc Hải Sanh khóc chịu muốn khóc thành tiếng, hần mới tỏ lòng từ bi dùng tay kháp trụ nụ hoa, đồng thời buông ra môi cô, từ trên đi xuống liếm mát nhũ phong.

Bộ ngực của cô hoàn mỹ tựa như đào mật, đỉnh đầu kiêu diễm đứng thẳng, tổng thể mềm mại mượt mà, kiên đỉnh, cho dù đang nằm nhũ hoa vẫn như cũ thập phần đẹp đẽ. Xem ra mắt nhìn người của em trai hần rất tốt, được thượng nữ nhân như vậy chẳng phải rất thú vị hay sao!

Nam nhân câu lên khoé môi, nhìn cô gái gương mặt ửng hồng say mê rên rỉ trong lòng, cười đến phong tình vạn chủng.

Có lẽ là vì uống say, cơ thể cô trở nên phá lệ thành thực. Nam nhân dễ dàng thăm dò ra được nơi mẫn cảm của cô, tay hần ở trên thân thể cô như đang diễn tấu một khúc nhạc, khiến cho không gian vang lên một hồi dâng thanh*. Nhạc Hải Sanh gắt gao nắm lấy bả vai hần, một đôi chân dài vòng lên quấn bên thắt lưng rắn chắc của người đàn ông, khó nhịn cọ sát.

(*dâng thanh: âm thanh dâm dăng)

Ngón tay thô ráp di chuyển đến giữa hai chân cô, đẩy ra hai mảnh trắng nõn môi hoa, vừa lòng nhìn hoa huyết trào ra mật dịch. Hấn dùng đầu ngón tay lấy dính chất lỏng, đem hoa môi lớn nhỏ đều biến thành ẩm ướt, lại dùng lực vuốt ve nụ hoa lộ ra bên ngoài, thẳng đến khi Nhạc Hải Sanh cong người hét lên một tiếng, từ trong mật huyết phun ra một cổ đậm dịch. Hấn lúc này mới quỳ xuống, cầm lấy bành trướng lửa nóng, ở trước cửa huyết chậm rãi ma sát.

Ngay lúc hấn vận sức chuẩn bị riêng vào, chuông đi động bỗng dừng vang lên.

Người đàn ông dừng lại động tác, vươn tay cầm lấy đi động màu hồng nhạt đặt trên tủ, màn hình hiển tin cuộc gọi đến, cái tên Ung Hành chợt loé sáng.

Nữ nhân dưới thân dường như không hề chú ý, còn đang cọ xát hấn đòi thoải mái. Nam nhân nhẹ nhàng cười, không chút do dự nhận cuộc gọi.

“Uy?... Không sai, là anh, anh đã trở về... Đương nhiên cô ấy đang bên cạnh anh... Em trai, đoán thử xem anh và cô ấy đang làm gì? Cậu có muốn nghe một chút không?”

Nói xong hấn đột nhiên trầm thất lưng, đem cứng rắn thật sâu vùi vào mật huyết.

Trong cơ thể đột nhiên được lấp đầy, khoái cảm đến thật mãnh liệt, Nhạc Hải Sanh không khỏi kêu thành tiếng: “A, thật sâu...”

Đầu dây điện thoại bên kia nhất thời im lặng một chút, sau đó đập máy.

Hấn cười cười, ném điện thoại sang một bên, sau đó hai tay liền nhéo vào eo cô, động tác mạnh mẽ.

“Tiểu tao hoá*, chúng ta làm nhanh chút, chờ vị hôn phu của em về.”

(*tao hoá: đâm đặng)

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Chương 13: Anh em (3)

“Mẹ nó, mút thật chặt...” Hấn xoa bờ mông mềm mại của cô gái, cảm nhận được mật huyết của cô đang gắt gao bao bọc lấy to lớn của hấn, tận cùng bên trong có tử cung như đang hé ra vô vàn cái miệng nhỏ nhắn mút lấy quý đầu, sướng đến nổi da đầu đều run lên.

Hấn chưa bao giờ cảm nhận được khoái cảm như vậy, những cô gái phương Tây kia vốn dĩ không thể nào do được với cô bé dưới thân. Mật huyết này là vũ vật sinh ra để đàn ông cắm đi vào, mật dịch dư thừa, đi vào liên sàng khoái đến nỗi không muốn ra. Cho dù hấn từng thân kinh bách chiến bao nhiêu trận hoan ái, kinh nghiệm có thừa, nhưng nếu không có khả năng kiềm chế được dục vọng xuất tinh thì e rằng hấn cũng không trụ được đến tận bây giờ. Nhạc Hải Sanh lại một lần nữa gắt gao xoắn lấy côn thịt khiến cả người hấn run rẩy.

“Ân? Nhanh như vậy liền tới? Hạ Ung Hành không phải vì thao em quá sướng nên mới quyết định đính hôn với em?” Hấn cũng không hề nghi ngờ độ chân thật của việc này, đàn ông vốn là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

“Em không được.. Thật sự không được...” – Nhạc Hải Sanh nức nở, liễu mạng giãy giữa cặp mông muốn thoát ra khỏi cái vật kia đang còn ở trong mật huyết của cô cần quấy. Người đàn ông thiện cận đang bị cô kẹp chặt kia quá sung sướng đến mức không hề để ý nên cô may mắn vùng ra được.

“Dựa vào!!” Người đàn ông đang sung sướng, làm sao chịu buông tha cô ra, lại gặp đúng lúc Nhạc Hải Sanh lắc lắc di chuyển cái mông nhỏ, cặp mông trắng nõn tròn tròn ở trước mặt hấn đang đưa, dục hỏa hiện lên trong mắt hấn ngày càng sâu, vươn tay kéo cô trở lại. Dùng lực chế trụ thất lưng mảnh khảnh, hung hăng đem côn thịt đâm vào.

“A...a...” – Nhạc Hải Sanh bị đâm thiếu chút nữa là ngừng thở. Côn thịt thô to quá dài, lại đang cố gắng nhồi vào bên trong người cô khiến cho bên trong quá trương, dễ dàng đâm đến tử cung, nếu không phải quy đầu quá lớn mà cửa khẩu quá nhỏ, nói không chừng có khi bị hấn đâm xuyên qua tử cung. Cổ tử cung là nơi dị thường mẫn cảm, mỗi lần tiến vào đều khiến cả người cô cả người bần rùn vô lực, chỉ có thể rên rỉ buồn bã mặc cho kẻ trên càn quấy.

“Em thỏa mãn liền nghỉ xong? Tôi còn chưa có bắn đâu, muốn chạy? Không có cửa!” Hấn gắt gao ôm lấy eo cô, mạnh mẽ đâm vào, cô uốn lưng cong thành một đường cong tuyệt vời, eo nhỏ mông tròn, cùng phía dưới lưng, cặp mông mướt mà lắc lư qua lại, ánh mắt hấn lại đỏ lên, cảm thấy cái tư thế này vô cùng gây nghiện, một tay chống đỡ trên giường một tay kéo cô từ quỳ úp xuống thành ngồi chồm hổm. Nhạc Hải Sanh bị hấn ác ý đùa giỡn, mạnh mẽ va chạm, cả người liền cảm thấy mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào hấn để duy trì sự cân bằng.

Nhạc Hải Sanh chưa bao giờ bị đối xử không kiêng dè như vậy. Dù lúc trước cô đã từng làm qua với Lý Hành, Lâm Hải Sinh hay Lâm Dực, cho dù có điên cuồng thế nào thì họ cũng nghĩ đến cảm nhận của cô. Đối với bọn họ, việc ưu ái giúp cô đạt được khoái cảm là việc ưu tiên hàng đầu. Mà bây giờ,

nam nhân phía sau chỉ quan tâm tới cảm thụ của bản thân, một chút cũng không quan tâm xem cô có muốn hay không. Dù Nhạc Hải Sanh có uống say đến hồ đồ, nhưng bản năng vẫn cảm thấy thật ủy khuất. Nước mắt không tự chủ chảy ra, tiếng khóc lại bị nam nhân nhắm tưởng thành tiếng rên rĩ do bị hắt dấm đến hồn bay phách lạc.

Cửa phòng ngủ vốn không có đóng, thanh âm hoan ái dường như bay thẳng tới lỗ tai của người đàn ông đang đứng ở ngoài cổng. Ánh mắt hắn đảo qua ly rượu vang đỏ trên bàn cơm, sau đó bước lên lầu.

Người đàn ông ôm lấy hông cô đang dồn toàn lực phóng túng vô độ đương nhiên nghe thấy tiếng bước chân. Trong mắt hiện hấn hiện lên thần sắc hưng phấn, nghĩ tới một màn này sắp bị em trai nhìn thấy, còn thật lại trưởng lên vài phần. Một tay hắn cầm lấy bờ hông co giãn, một tay lẩn mò trên khe hông cô, vỗ một cái: “Kêu ra tiếng!”

Nhạc Hải Sanh bị đánh đau vội vàng kêu lên, vật thẳng đứng trong mật huyết bị thu hẹp, còn thịt bị vặn xoắn càng chặt. Nam nhân đang cắn chặt răng kìm hãm hưng phấn nhất thời cảm thấy tê dại, hít một hơi khí lạnh, dốc toàn lực đem còn thịt cắm vào nơi sâu nhất, kiệt lực đè xuống từ cung, tinh dịch cũng bắn ra, trong nơi sâu nhất của cơ thể nữ nhân cũng bắn ra một cổ dịch tưới lên quy đầu.

Hắn ngừng đầu, nhìn chằm chằm người đứng ở cửa, cười như không có chuyện gì, nói: “Enh trai yêu quý, anh về rồi đây.”

Hạ Ung Hành không nói lời nào, lặng lẽ đi về hướng này.

Người đàn ông dõi theo hắn, cố ý tỏ ra thông thả, rút còn thịt vẫn không có nửa điểm mềm ra, làm cho Hạ Ung Hành thấy rõ tinh dịch của người đàn ông đang chảy ra trong cơ thể vị hôn phu của hắn.

Nhạc Hải Sanh nhu nhược nằm úp sấp ngã xuống giường, có lẽ đã mất đi lí trí, nức nở khóc đứt quãng, nước mắt chảy ra thấm ướt cả nệm giường.

Người đàn ông nhìn nước mắt loang lổ trên mặt cô, bỗng nhiên nhũn mảy, không kịp đợi để hắn nhận ra bản thân hiện tại đang có cảm giác gì thì Hạ Ung Hành đã đi tới trước mặt hắn vùng một quyền chuẩn xác vào khuôn mặt khiến hắn ngã ngửa ra sau.

Một quyền này đánh ra sức lực thật lớn, đánh cho hắn khòe miệng vương tơ máu. Hắn cũng không giận chỉ vuốt ve khuôn mặt bị thương, vẫn như cũ cười đến nở hoa: “Em trai yêu quý, giận dữ như vậy để làm gì? Tục ngữ nói anh em như tay chân, nữ nhân chẳng phải như quần áo sao? Huống hồ chúng ta là anh em ruột thịt, anh chẳng qua chỉ mặc một bộ quần áo của cậu thôi mà, cần gì tức giận đến như vậy?”

Hạ Ung Hành bước đến ôm lấy Nhạc Hải Sanh đang trần trụi, nghe hắn nói vậy liền quẳng tới một ánh nhìn lạnh băng: “Hạ Giản Ngôn, tôi không có loại anh em như anh!”

“Chắc chắn, em cũng thật tuyệt tình.” – Hắn nhìn bộ dạng cẩn thận, vô cùng ôn nhu ôm lấy Nhạc Hải Sanh của Hạ Ung Hành, so với chính mình, là anh trai ruột của hắn, đột nhiên cảm thấy có chút thương tâm.

Nhạc Hải Sanh mơ mơ màng màng ở trong lòng Hạ Ung Hành, ngực giật giật, đang ngủ mà khóc thành tiếng: “Hạ Ung Hành, anh là tên bại hoại dám khi dễ tôi...Tôi chán ghét anh.”

Hạ Giản Ngôn nhũn mảy, hóa ra cái cô gái ngốc này thật sự nghĩ hắn là Ung Hành. Nghĩ đến mình tận lực xuất tinh nửa ngày lại chính là thể thân cho kẻ khác, bỗng nhiên hắn cảm thấy cực kì khó chịu.

Hạ Ung Hành cúi đầu hôn nữ nhân đang chau mày nằm trong ngực, nhỏ giọng trấn an: “Hải Sanh ngoan, ngủ đi.” Sau đó hướng mắt lên nhìn Hạ Giản Ngôn, giọng lạnh lùng: “Lăn ra khỏi nhà của tôi.”

Hạ Giản Ngôn nhún vai tỏ vẻ không sao, nhặt âu phục bữa bọn dưới đất lên mặc lại đành hoàng, sau đó ung dung đi khỏi biệt thự xa hoa.

Hạ Ung Hành ôm Nhạc Hải Sanh vào phòng tắm, tỉ mỉ tẩy rửa những dấu vết hoan ái trên thân thể cô. Hạ Giản Ngôn lưu lại dấu vết trên người cô đứng là không dễ tẩy rửa. Nhìn lướt qua đồng hồ độn trên giường, Hạ Ung Hành nhũn mảy. Ôm Nhạc Hải Sanh qua phòng khác.

Đem cô đặt xuống giường, Hạ Ung Hành cuối đầu nhẹ nhàng hôn lên những vết xanh tím trên người cô, hắn muốn dùng phương thức của mình vì cô mà xóa đi hết dấu vết của những kẻ khác.

Hắn không trách cô.

Hạ Giản Ngôn từ trước đến nay đều như vậy. Mặc dù họ là anh em song sinh, khuôn mặt giống hệt nhau nhưng tính cách mỗi người lại một trời một vực. Hạ Giản Ngôn gan lớn từ nhỏ, tùy hứng làm bậy đi khắp nơi gây chuyện, còn thường xuyên liên lụy đến em trai. Đại khái bởi vì có một ông anh như vậy, Hạ Ung Hành dần dần trở nên trầm ổn, chính thức tiến hóa thành ông cụ non.

Lúc nhỏ, Hạ Giản Ngôn thường thích gây âm ỉ để lấy được sự chú ý của cha mẹ. Nhưng khi lớn lên kết quả vẫn như cũ, chính là niềm tin của cha dần hướng về Hạ Ung Hành, quyết tâm bồi dưỡng hắn thành người thừa kế. Ban đầu, Hạ Giản Ngôn còn cảm thấy như vậy sẽ giảm đi gánh nặng cho hắn, nhưng về sau hắn phát hiện ra bản thân đã rơi vào hoàn cảnh đáng xấu hổ. Các tiểu thư, thiếu gia xung quanh bắt đầu xem nhẹ sự tồn tại của hắn, những kẻ thường đi sau nịnh nọt hắn giờ cũng chuyển hướng đi lấy lòng Hạ Ung Hành... Hạ Giản Ngôn lúc này mới phát hiện ra, hắn đã bị em trai bỏ lại rất xa.

Thân là con trưởng và anh trai. Hạ Giản Ngôn làm sao có thể cam tâm! Hắn bắt đầu đối nghịch với em trai, cứ là đồ của em trai hắn đều phải cướp đi. Thời kỳ dậy thì, Hạ Ung Hành tìm được vài đối tượng yêu thích, nhưng đều bị hắn dụ dỗ gạt lên giường. Đáng tiếc là hắn không biết cứ càng làm âm ỉ thì cha của hắn càng xem nhẹ hắn, hoàn toàn mất đi sự tin cậy về việc giao quyền thừa kế cho hắn.

Vì thế, Hạ Giản Ngôn bắt đầu đi gây sự để tìm đường chết. Vô số lần phải thay Hạ Giản Ngôn thu dọn tàn cuộc, cha Hạ, mẹ Hạ rốt cuộc không nhận được nữa đem Hạ Giản Ngôn tống ra nước ngoài.

Không nghĩ tới từ biệt vài năm, Hạ Giản Ngôn trở về học được cách nguy trang khéo léo, tính cách biến hóa đi rất nhiều.

Duy chỉ có cái tính thích lấy nữ nhân làm niềm vui là không thay đổi.

Nhưng Nhạc Hải Sanh không giống như vậy.

Những cô bạn gái bị anh trai hấn dụ dỗ lên giường hoàn toàn không giống với Hải Sanh, vị hôn thê của hắn, là người phụ nữ sẽ sống chung với hắn cả cuộc đời.

Khi hắn đi công tác trở về, nghe mẹ gọi điện nói Hạ Giản Ngôn hỏi mật mã biệt thự của hắn, lòng hắn liền dấy lên nỗi lo lắng. Vội vàng trở về nhà nhìn xem, quả nhiên Hạ Giản Ngôn đã ra tay.

Điều này không thể trách Hải Sanh. Cô vốn chưa từng gặp qua Hạ Giản Ngôn, lại uống đến say đến nỗi không phân biệt được hai người cho nên việc này cũng không phải lỗi ở cô.

Hạ Giản Ngôn vốn không nên động tay chân với cô, điều này đã đi quá xa giới hạn chịu đựng của hắn rồi.

Hết chương 13

Mấy tuần trước mình bận ôn thi tiếng anh nên không có thời gian rảnh edit. Bây giờ nghỉ hè rồi nên se ra truyện nhiều hơn nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14: Anh em (4)

Edit: Duy Uyên

Beta: Duy Uyên

Lúc Nhạc Hải Sanh tỉnh dậy phát hiện mình được một người đàn ông ôm vào lòng, lưng dán tại hắn lồng ngực.

Cô ngăn người, cố đẩy cánh tay đang vắt trên người ra. Tuy nhiên vẫn không kết quả lại ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt ngủ không yên của Hạ Ung Hành.

Trong quá trình chuyển động hạ thể truyền đến một trận đau nhức, Nhạc Hải Sanh không khỏi hít một hơi khí lạnh. Nhớ đến chuyện tối qua, Nhạc Hải Sanh lập tức giật dụa. Nhưng Hạ Ung Hành vẫn đang ngủ say đã thật nhanh ôm chặt lấy không cho cô thoát ra. Hắn không chần chừ tiến lên, cắn một ngụm lên môi đối phương.

Hạ Ung Hành rốt cuộc cũng mở mắt.

Nhạc Hải Sanh cảm giác có điều gì đó là lạ. Cô đưa tay dụi mắt, sau đó nhìn thẳng vào mắt Hạ Ung Hành.

Mắt phượng phi thường xinh đẹp, đuôi mắt nhếch lên, trắng đen rõ ràng, thần quang nội liễm.

Nhưng là, trong trí nhớ của cô như thế nào lại xuất hiện một đôi mắt sương mù hoa đào bay đầy trời?

Nhạc Hải Sanh nhú cặp lông mày đầy suy tư, Hạ Ung Hành lại nhẹ nhàng mở hôn, ngay lập tức đánh gãy suy nghĩ của cô.

“Buổi sáng muốn ăn cái gì?”

Nhạc Hải Sanh muốn nói chuyện, nhưng tối qua gào khóc thảm thiết khiến cho cổ họng bị thương, vừa mở miệng cảm thấy một cơn đau buốt ập đến.

Cô ho khan hai tiếng, chưa kịp mở miệng đã thấy Hạ Ung Hành xuống giường rót chén nước đưa qua.

Nhạc Hải Sanh uống nước, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, người này ôn nhu như vậy, khác hẳn người tối qua hung mãnh không có nửa điểm ôn nhu sẵn sốc nào cả.

Chẳng qua việc này cũng chẳng liên quan đến cô, cho dù mê man không nghe rõ hệ thống nhắc nhở, nhưng cô có thể khẳng định đối phương xuất ở trong

cơ thể cô. Hạ Ung Hành đích thực đã bị chiếm đóng, cô cũng không cần phải tốn sức quyến rũ hắn làm gì. Nhớ đến hắn biểu hiện tối qua, cô cũng không muốn lại cùng hắn ba ba ba.

Nhạc Hải Sanh hạ quyết tâm, sau đó mới nhớ đến Hạ Ung Hành vừa hỏi mình, lập tức trả lời: “Em muốn ăn cháo.”

“Đi, anh giúp em làm.”

Hạ Ung Hành mặc xong quần áo, liền cẩn thận đem quần áo giày của Nhạc Hải Sanh để bên giường, sau đó mới khép cửa rồi đi. Nhạc Hải Sanh trong lòng buồn bực, rõ ràng một nam nhân ôn nhu như vậy, như thế nào trên giường lại biến thành người khác?

Nhạc Hải Sanh mặc quần áo tử tế đi xuống lầu, chung quanh không có ai, cô liền tò mò đi vào phòng bếp, liền thấy Hạ Ung Hành đang chăm chú nấu cháo.

Nấu cháo nhanh như vậy sao, cô không khỏi nghi hoặc.

“Anh nấu sao?” Có phải tối hôm qua hắn nửa đêm làm không? Tại sao có thể nhanh như vậy?

Hạ Ung Hành gật đầu: “Đương nhiên, tối hôm qua uỷ khuất em, cho nên làm cháo bồi thường em, có được không?”

Thoạt nhìn hắn có vẻ là một nam nhân thư sinh văn nhã, đôi mắt lại phá lệ thành thực mang theo mị ý. Thời điểm nhìn hắn, mị hoặc toát ra khiến Nhạc Hải Sanh ngẩn ra, ngơ ngác đáp lại một tiếng: “Được.”

Hạ Ung Hành mỉm cười, quay đầu đi tiếp tục làm cháo.

Nhạc Hải Sanh thấy hắn xắn tay áo đứng giữa phòng bếp, cảm thấy nhân sinh thật kì diệu. Rõ ràng đã hai mươi tư tuổi, là tổng giám đốc của Hạ thị, hơn nửa mươi năm sau có thể trở thành chủ tịch Hạ thị. Loại nam nhân này đích xác là tình anh trong tình anh, vậy mà vì cô xuống bếp nấu cơm... Thật có chút không thích ứng kịp.

Nguyên thân lựa chọn gả cho Hạ Ung Hành có lẽ là một quyết định chính xác.

Cho nên cô phải mai chóng hoàn thành nhiệm vụ, trả lại thân xác cho Nhạc Hải Sanh. Hiện nữa khi sử dụng thân thể này, cô phải giảm thiểu tối đa ảnh hưởng nhân sinh về sau của nguyên thân.

Có lẽ nên bồi thường một chút, cô có thể thử trong thời gian này thay đổi tính cách của Hạ Ung Hành trên giường? Thử đem hắn dạy dỗ trở nên hiền lành?

Ngô, có thể thử, chẳng qua không phải hôm nay. Tối hôm qua hắn thô bạo khiến hạ thể cô có chút sưng, trước đường thương sau hãy nói.

Không thể không nói cháo Hạ Ung Hành làm là mỹ vị, Nhạc Hải Sanh ăn liền hai bát.

Sau đó Hạ Ung Hành liền đi làm.

Nhạc Hải Sanh ở trong biệt thự liền cảm thấy nhàm chán, vì thế mở máy tính, xem thử thế giới này có gì thú vị... Phát hiện chỉ có vài tiết mục cùng kịch truyền hình. Nhạc Hải Sanh có chút vô ý mở ra một bộ phim.

Là một bộ điện ảnh điển hình, lấy chủ đề thanh xuân vườn trường. Nam thứ thật sự có rất nhiều ưu điểm, khuôn mặt góc cạnh có nét của phương Tây, vừa vặn lại có nét tuấn tú mềm mại của phương Đông. Trách không được làm cho nữ chủ nhân hồn điên đảo hơn nửa bộ phim, cũng làm cho nam chủ ăn không ít dấm chua.

Nhạc Hải Sanh xem thật vui vẻ, sau khi xem xong còn cố ý tìm danh sách diễn viên. Nam thứ là Âu Dương Tranh, tên cũng không tệ lắm... Âu Dương Tranh!?

Đây không phải nam nhân thứ ba trong thế giới sao?(Nam thứ tư mới đúng nhỉ?) Tuy rằng hắn vừa xuất hiện không bao lâu, nhưng mừng năm sau hắn sẽ trèo lên được đỉnh cao điện ảnh trong nước, đồng thời ở Hollywood cũng phát triển không ngừng. Hắn sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc của Điện Y Y ở Mỹ. Tuy nhiên, cuối cùng hắn cũng chỉ có thể lặng lẽ nhìn Lâm Hải Sinh đem nữ nhân hắn yêu mến ôm trở về.

Chẳng qua đây không nằm trong phạm vi mà cô quan tâm. Nội dung câu chuyện bắt đầu từ mười năm sau, đối với cô Âu Dương Tranh bất quá chỉ là một nhân vật trong kịch bản mà thôi. Nói cách khác hắn chính là một trong những mục tiêu tấn công chiếm đóng của cô.

Hắn có vẻ là một thiếu gia giàu có, không biết thân thế thế nào? Âu Dương Tranh bây giờ là một người mới, muốn dùng quy tắc ngầm với hắn cũng nên trả giá cao một chút?

Nhạc Hải Sanh quyết đoán chạy tới phòng ngủ lúc lợi hành lý, xem xét thử giá trị con người có đủ chơi quy tắc ngầm với tiểu thịt tươi này hay không.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Tránh Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

